Núm.2 // València // Febrer 2012 araomaivlc.wordpress.com // e-mail: araomaivlc@gmail.com

ARA o MAI

contra tota explotació, contra tota autoritat!

ÍNDEX

ANÀLISI

- L'única derrota és no seguir lluitant
Reflexions per plantejar la lluita

- Anotacions al voltant del corredor mediterrani

- Què és el racisme?
César Manzanos

- La il·lusió democràtica
De la situació actual i les seues conseqüències

- Una feina qualsevol
Reflexions entorn a la policia democràtica

- Defensar què?
Reflexió al voltant de les mobilitzacions sobre les retallades

ACTUALITAT

- Contra els maltractaments, contra les presons
Continua la campanya contra les tortures

- Rebel·lar-se o anar-se'n a fer la mà
Lluita i repressió a Itàlia

- La Revolució encara està per arribar

- Continua la revolta grega

- Contra les pujades del transport públic, acció directa

- En defensa del Alt Palància

- Nova reforma laboral per vendre'ns més barates
Un pas més en l'aprofundiment de l'explotació

-Garzón, la justícia i la tortura
Reflexoins entorn a la figura del jutge

-Novetats BAAM
Biblioteca Anarquista Al Margen

Recuperar les nostres vides! Construir l'Anarquia!

Aquesta publicació naix de la necessitat de tindre canals de comunicació alternatius, amb la intenció de poder difondre diferents anàlisis i noticies de la realitat que ens envolta. Els textos pretenen impulsar el debat, la reflexió i l'acció en temes que considerem importants. Alguns dels articles que conformen la publicació els hem realitzat nosaltres mateixa després d'una posada en comú, els altres són escrits de diferents grups o individus que considerem interessant difondre'ls. Açò no significa que compartim totes i cadascuna de les idees que es reflectixen. Allò que volem és fer arribar aquestos plantejaments sense intermediaris, sense mitges tintes, volem fer-ho per nosaltres mateixa. Esperem que la lectura d'aquest periòdic no et deixe indiferent.

Ara o Mai és un projecte autogestionat, és a dir, estem al marge de les institucions estatals i no rebem subvencions. Ningú dels que participem traguem cap altre benefici més que la difusió de les nostres idees, a més a més, és gratuïta, degut a que no volem mercantilitzar-la. Però la impressió del periòdic té un cost elevat, així doncs estem obertes i agraïm qualsevol tipus d'ajuda. Per últim, i com ja haureu vist, intentem escriure els textos en femení, pretenent així evidenciar les desigualtats de gènere imperants en la nostra societat.

L'ÚNICA DERROTA ÉS NO SEGUIR LLUITANT
Reflexions per plantejar la lluita

INTRODUCCIÓ

L'estructura social actual té lligada a sí mateixa el conflicte, i és que un sistema desigual genera conflictes socials. És d'aquesta manera que ens veiem immersos en un període de pacificació, però sabem que aquest es pot trencar amb l'autoorganització i la lluita de les persones sotmeses pel sistema.

Aquest text no pretén ser cap enciclopèdia de lluita, si no que simplement vol donar una opinió, fomentant el debat i la reflexió entorn a aquest tema. Pretenem plantejar-se com afrontar el panorama actual, com combinar teoria i pràctica en una sola estratègia. I és així que veiem la importància d'escollir les ferramentes que volem emprar quan decidim lluitar.

Per tal de desenvolupar el tema ens detindrem a parlar sobre les eines de lluita i d'organització que considerem apropiades, així com també parlarem d'alguns dels "obstacles" que ens hem anant trobant pel camí (recuperadors, mitjans de comunicació de masses i "apaga-focs").

Per què utilitzar unes tisores per trencar una cadena de ferro?

FORMES D'ORGANITZACIÓ

Veiem important organitzar-se, però cal reflexionar com fer-ho sense caure en les estructures burocratitzades de sindicats tradicionals i partits polítics, en açò allò que pretenem és no reproduir les relacions de poder establertes a la societat capitalista i estatal. També volem evitar l'organització vinculada a les institucions, ja que allò al que aspirem és a una ruptura total amb aquestes. El Sistema únicament accepta com a interlocutors vàlids a certes organitzacions que estan explícitament pensades per gestionar el descontent general, és a dir, se'ns nega la capacitat de canviar les condicions actuals si no és a traves d'organitzacions que el propi poder crea.

Acceptar la participació a través d'aquestes "organitzacions homologades" és sinònim d'aconseguir minvar les nostres capacitats decisòries, d'acceptar el paper dels buròcrates per administrar tots els àmbits de la nostra vida i negar la possibilitat d'efectuar qualsevol ruptura amb l'actual forma d'entendre la participació i la decisió al nostre dia a dia.

Així apostem per l'organització de forma autònoma. Aspirem a no caure en l'immobilisme, donant a l'acció política la importància que li pertoca. Agrupant-nos de manera horitzontal, on totes les opinions conten el mateix.

Volem evitar l'organització vinculada a les institucions, ja que allò al que aspirem és a una ruptura total amb aquestes

En primer lloc parlarem de les assemblees obertes (d'estudiants, de barri, de treballadores, etc.) aquestes es constitueixen com a òrgan on plantejar les diferents formes d'afrontar i organitzar la lluita per a aconseguir els objectius que es marquen. Així, aquestes tendeixen a juntar-se entorn a problemàtiques prou concretes, creant llaços entre afectats/interessats. Dins d'aquesta forma d'organització, només entenem la delegació quan aquesta no té marge de decisió fora del consens de l'assemblea. Així qualsevol altre tipus de delegació suposa la pèrdua d'autonomia, ja que els individus elegits com a representants estaran sempre sotmesos a pressions i interessos individuals. Igual de rellevant és l'autonomia dintre de l'assemblea que la d'aquesta respecte a d'altres organitzacions.

A més a més, hem de tindre clar que en la pressa de decisions és important tendir cap al consens. Per portar-lo a terme no es pot estar estancat en idees fixes, i per tant hem de ser receptius davant d'allò que se'ns plantege. Veiem com moltes vegades el terme assemblea s'empra per a anomenar formes poc horitzontals com els mítings o els discursos.

Dins de les formes d'organització horitzontals i autònomes, trobem també els grups d'afinitat. Les assemblees obertes sorgeixen, en la major part dels casos, per fer front a una problemàtica concreta en un àmbit determinat entre gent que no necessàriament es coneix o té una complicitat política elevada, i per tant tenen un caràcter més obert. Pel contrari, els grups d'afinitat, com el seu nom indica, es formen a partir d'individus amb un alt grau de proxi-

mitat als plantejaments teòrics- pràctics i, a més a més, estan basats en una confiança mútua.

Aquestos grups naixen davant la necessitat de compartir experiències i anàlisis de les seues situacions personals i col•lectives i, en conseqüència, donar una resposta front a la dominació: atacant sistemàticament i de la forma que millor consideren, tenint en compte únicament les seues pròpies limitacions i aquells objectius que es plantegen, sense necessitat de donar explicacions davant de ningú més que d'ells mateixa. L'acció coordinada i descentralitzada de diversos d'aquestos grups en campanyes o moments concrets, pot arribar a superar l'efectivitat d'algunes accions massives, que poden ser inofensives.

Hi ha que deixar clar que aquests grups no busquen convertir-se en avantguarda de cap lluita, si no que degut a la seua autonomia, prenen la direcció que el grup creu apropiada, sense veure's aturats per aquelles que opten per una via més reformista.

FORMES DE LLUITA

Veiem necessari fer una primera diferenciació respecte a les formes d'afrontar el conflicte. Existeixen dues vies, aquella que necessita d'intermediaris o representants i l'acció directa1. D'una banda trobem una sèrie de ferramentes que aprofiten els canals marcats pels Estats (sindicalisme, parlamentarisme, etc.), però veiem que si el que es pretén és lluitar per un canvi social, aquestes ferramentes estan condemnades al fracàs. D'altra banda trobem unes ferramentes, per les que apostem i que practiquem, encaminades cap a una transformació real, passant necessàriament per una ruptura amb les institucions i els seus "jocs". No podem acceptar estar sota el paraigües de l'Estat per tal d'enfrontar-nos a aquest i a les seues mesures. L'acció directa, per tant, és aquella que es realitza de manera autoorganitzada per part dels interessats/afectats, i les pràctiques poden ser moltes: sabotatges, boicots, ocupacions d'espais...

No podem acceptar estar sota el paraigües de l'Estat per tal d'enfrontar-nos a aquest i a les seues mesures

Trobem important valorar quines són les situacions a les que s'enfrontem, per tal d'escollir les ferramentes que pensem que més s'adeqüen als objectius i les forces que tinguem en cada moment. En aquest sentit considerem que hi han dues actituds negatives amb les que ens trobem molt a sovint: d'una banda està el derrotisme d'alguns que diuen haver-se cansat de lluitar, d'altra la inèrcia que ens fa assumir com

pròpies les pràctiques i postures d'altres sense valorar el nostre context. Veiem les dues actituds igual de negatives, ja que ens impedeixen afrontar reflexivament les situacions.

Degut al desenvolupament del capitalisme en les societats post-industrials2, durant el segle XXI, han hagut canvis substancials en l'estructura del treball i les relacions personals. Açò provoca que algunes ferramentes de lluita s'hagen de repensar per a que aquestes puguen ser eficaces front a les noves problemàtiques que se'ns presenten. Cada cop trobem unes relacions laborals més precaritzades, on ens veiem espentades cap a la temporalitat, l'aïllament o l'atur. Aquest nou model fa més difícil l'organització de les afectades de forma autònoma, ens lleva la capacitat de conèixer-nos i poder donar respostes de manera coordinada. Quin és el paper dels cinc milions d'aturades davant d'una vaga general? I de les persones que treballen sense contracte? O el de la gent amb contractes de tres mesos? O el de les persones migrants?

Tot açò està lligat als canvis en l'estructura de les ciutats, on el teixit social s'ha diluït, prenent força l'aïllament. Trobem cada vegada més obstacles al camí de l'autoorganització i l'acció directa, espentant-nos cap a la representativitat i la delegació, és a dir, furtant-nos el control de les nostres vides.

Veiem imprescindible crear canals d'expressió alternatius als mitjans de comunicació de masses

També, cal parlar del paper de la difusió dintre de la lluita. Considerem rellevant visibilitzar els conflictes per tal de potenciar-los, és a dir, veiem la difusió de les idees i les pràctiques que considerem afins com un factor molt important per a l'extensió de la lluita i la solidaritat. Per tant veiem imprescindible crear canals d'expressió alternatius als mitjans de comunicació de masses.

LA MANIPULACIÓ MEDIÀTICA I LES LLUITES SOCIALS

Actualment, els mitjans de comunicació representen "el quart poder" i com a tal, actuen. La suposada objectivitat és una gran farsa, una farsa que es venuda en benefici dels seus interessos polítics i econòmics. Empren el cinisme i la manipulació en el tractament de les notícies, sobretot en les que parlen dels moviments que s'enfronten directament al seu "status quo". Des de sempre, hem vist que quan sorgeix un moviment social gran (No a la Guerra, anti-nuclears, 15-M, etc.), amb diferents tendències, els mitjans de comunicació intenten directament: criminalitzar-los i/o dirigir-los. Pase el que pase, les tendències que no es limiten al marc legal imposat per l'Estat i que aposten per canviar radicalment les coses, ixen sempre malparades.

El tractament, per part dels mitjans de comunicació majoritaris, de les protestes massives pretén que la tendència reformista del moviment encapçale a la resta. En el cas del 15-M hem vist com els mitjans de caire progressista han donat una visió esbiaixada de tots els esdeveniments ocorreguts. Ha sigut constant la sobredosi d'informació al voltant de les tesis defensades per l'esquerra socialdemòcrata3, per tal de que aquesta, amb els seus diferents grups i discursos, dirigisca les protestes cap a l'apuntalament de les institucions actuals, sense posar en dubte un model polític i econòmic que ens ofega dia rere dia.

La intenció és sempre mostrar una dicotomia entre bons i dolents, entre les que respecten les normes i "les que cremen containers", infantilitzant les veus que agiten en un sentit autònom4 i anticapitalista. Alimenten aquesta imatge en l'imaginari col•lectiu mostrant a temibles encaputxats trencant bancs, atacant a la policia i sent rebutjats pels bons ciutadans. Afirmen que no tenen propostes, que sempre van a estar en contra de tot i que aprofitaran qualsevol oportunitat per violentar les situacions. Tot açò és un clar exemple de "propaganda de guerra" contra les dissidents del sistema, tractant-les com si foren infantils en els seus discursos, violents en l'acció col•lectiva i com persones sense ofici ni benefici que posen en perill a la resta de manifestants amb la seua simple presència. La culpa de tot açò no és de les persones que responen a la violència sistèmica i policial, sinó dels propis mitjans de comunicació que busquen l'espectacle, fomentant-lo al marginar conscientment els discursos que hi han darrere d'aquestes accions.

Davant tot açò entenem que sols podrem tendir cap a un canvi social quan entenguem que els mitjans de comunicació tractaran d'impedir aquest, ja que va en contra dels seus interessos. Per tant hem d'apostar per construir canals d'informació autònoms, sense el control de governs i/o empreses, autogestionats per col•lectius i individus que formen part de les lluites.

RECUPERADORS: COM VENDRE TREBALLADORES PER BANDEROLES DE PLÀSTIC

El potencial que tenen les lluites socials és molt dolç per a que professionals de la política o aspirants a ser-ho, vegen la oportunitat de proclamar-se com a interlocutors vàlids, engreixant així les seues files de militants i aconseguint un lloc preferent al joc institucional. Els hem pogut veure en diferents lluites al llarg de la història, el moviment obrer els qualificava de "vendeobreros" o "rompehuelgas", i actualment la seua figura es veu descrita en el concepte de "recuperadors".

Les seues propostes sempre són descafeïnades, així com tenen una especial obsessió per consensuar punts molt concrets i reivindicacions parcials, per a que després els seus referents polítics i sindicals puguen assumir-les com a part del seu programa electoral.

Les ferramentes que empren aquest tipus de perso-

natges van des de la manipulació subtil: crear comissions o copar-les, oblidar actes, fer èmfasi en la realitat política qualificant a tot el que no els interessa d'utòpic o violent, obsessionar-se en la legalitat i la il•legalitat, etc. Fins a la manipulació oberta: parlar amb la premsa en nom de totes, treure comunicats sense consensuar-ho, etc. La realitat, és que qualsevol lluita que pretenga triomfar o consolidar-se com a antagonista5 té que prescindir d'intermediaris i combatre als que intenten erigir-se com a tals. Les persones que hem vist en les places amb actituds "recuperadores" han estant fent carrera com a polítiques professionals i la "AcampadaValència" és un clar exemple6 d'açò.

Cal no confondre als "recuperadors" amb els diferents grups d'afinitat que poden actuar en el mateix context de lluita però al marge de les assemblees obertes, ja que, exercint la seua l'autonomia, solament es representen a ells mateixa i a l'acció que han dut a terme, mai no parlen per ningú ni imposen les seues decisions. De fet, la "recuperació" de les lluites passa per que quan es respon a la violència policial o es fa pressió als carrers, aquestos individus no tenen problema en qualificar a les pròpies companyes de lluita de provocadores, violentes o hooligans, paraules demagògiques que serveixen per posar a la gent en contra de diferents sectors que poden posar en perill els interessos del Poder.

LI DIUEN VIOLÈNCIA I ÉS AUTODEFENSA

"L'oprimit, precisament perquè ho és, es troba sempre en un estat de legitima defensa".Errico Malatesta

Hem vist necessari incloure un punt que parle sobre el debat de la violència en la lluita. No és un tema nou, però durant els últims mesos i amb el "boom" del 15-M ha estat més present. Des d'un primer moment, alguns sectors dins d'aquest moviment van fer pressió per a que la via pacífica fora la única manera d'en- c
arar la lluita.
questa concepció
ha vist desbor-
ada per sí
ateixa, i

mples d'accions7 que han evidenciat que no era la única opció.

En primer lloc volem deixar clar que són els Estats els qui s'imposen mitjançant la violència i reprimeixen durament qualsevol tipus de dissidència8. Per una altra banda, estem violentament explotades pel Capitalisme, i per tant, trobem que el dogma del pacifisme lliga de peus i mans a qualsevol que pretenga lluitar per un canvi social, ja que normalment es confon intencionadament no-violencia amb legalitat.

No entenem la dicotomia entre violència i no-violència, en ningun cas vegem la necessitat d'escollir entre un bàndol o un altre. El que sí que creguem necessari és valorar en cada moment quines són les ferramentes que tenim al nostre abast i no deixar que siguen les lleis dels enemics les que ens marquen el camí, ja que si acceptem aquestes limitacions mai no podrem avançar.

Es parteix de l'error de creure que en una lluita sols hi haurà repressió si es “provoca”, però realment és part del sistema, és el mecanisme que utilitza l'Estat per protegir els seus interessos i l'emprarà en la mesura en que es senta amenaçat. Hem d'entendre que si lluitem ens reprimiran, açò es normal i hem d'assumir-ho, el que no és normal és que nosaltres, les explotades, ens quedem creuades de braços front a les diverses agressions que ens colpegen . Hem de comprendre la repressió com una conseqüència més de la nostra lluita, no del grau de violència d'aquesta. Arribats a aquest punt sols ens queda extremar les precaucions i estar preparats davant de possibles colps repressius. Quan una manifestació de milers de persones transcorre pel centre d'una ciutat, pràcticament sense policia, és perquè aquesta no altera per a res el funcionament normal de la ciutat, perquè des del Poder prefereixen que la cercavila finalitze prompte, els manifestant es queden en la consciencia tranquil•la i tot torne a la normalitat.

Tot el nostre menyspreu a aquells que es dediquen a fer el paper de la policia dins de les pròpies assemblees, accions i manifestacions

No podem tancar aquest punt sense assenyalar amb tot el nostre menyspreu a aquells que es dediquen a fer el paper de la policia dins de les pròpies assemblees, accions i manifestacions, els anomenats: “Apaga-focs”. Aquesta gent defèn el pacifisme més intransigent i no te cap problema d'imposar-lo mitjançant la violència, els crits i les espentes. En aquest sentit juguen un paper important els mitjans de comunicació de masses, que es dediquen a criminalitzar als

anomenats violents, ajudant encara més als que pretenen que les lluites no avancen més enllà de reivindicacions i pràctiques inerts.

PER CONCLOURE

Com dèiem al principi, hem volgut fer una crida al debat i la reflexió entorn a la manera d'afrontar els conflictes actuals. Pensem que hi ha tot un conjunt de principis bàsics que s'han de tindre en compte per tal de plantejar una lluita, ens referim a l'autoorganització i l'autonomia. A més a més, pensem que una de les armes més importants que hem de tindre és la solidaritat, l'enfortiment de llaços d'afinitat i el recolzament mutu. Hem de remarcar el fet de que no pretenem plantejar reivindicacions, ni decàlegs, si no que volem prendre allò que necessitem.

Actualment trobem diferents obstacles (dels que hem parlat i alguns més) que fan complexa la tasca d'organitzar-se i de lluitar. Veiem aquestos com mecanismes que protegeixen i enforteixen el Sistema, encara que pretenen no fer-ho de forma evident. Ens creuem en alguna gent que inclús “disfressant-se de companyes” pretenen dirigir i/o desmobilitzar des de dins de les pròpies lluites.

Sols veu enemics gegants qui viu agenollat.
Per l'extensió de la revolta!

1. Amb aquest terme ens estem referint a tota acció que va directament a l'arrel del problema, que no es limita a demanar o reivindicar sinò que lluita de forma autònoma per tal d'assolir els seus objectius.
2. El capitalisme s'ha anat consolidant, donant lloc a transformacions tant en les relacions personal com en la vida pública, deixant de banda la comunicació real i substituint-la per les xarxes virtuals i l'aïllament.
3. Ens referim a eixa esquerra que compleix el paper d'oposició però que mai qüestiona les bases de l'actual manera de fer les coses, únicament tracta d'encapçalar les protestes cap a resultats electorals. Estem parlant de l'esquerra del PSOE, IU, etc.
4. Quan es reivindica l'autonomia de col•lectius i lluites es parla d'intentar construir moviments que s'enfronten als conflictes, sense dependre de ningú més que de les persones que participen, que ningú representa els seus interessos més que les participants i, per suposat, que treballa al marge de partits polítics, sindicats i subvencions.
5. Utilitzem el terme antagonista per parlar de lluites que plantegen un enfrontament real, oposant-se a l'arrel del sistema actual.
6. Vam veure com algunes de les persones que redactaren les primeres reivindicacions descafeïnades, editaren vídeos i parlaren amb la premsa en nom de totes, van impedir que algunes accions que trencaven la legalitat o que es podien desbordar es dugueren a terme (recordem la manifestació per la llibertat del detinguts on no podíem cridar consignes sense ser recriminades). Aquestes persones han tingut espai en les llistes d'algun partit polític o directament s'han muntat el seu propi partit.
7. Des de l'inici del 15-M, tot i la pressió per part dels mitjans de comunicació d'incloure el pacifisme com a l'única manera d'actuar, han sigut nombroses les accions que s'han anat portant a terme llunyanes d'aquest plantejament. Alguns exemples són: les respostes davant la policia durant algunes manifestacions, ocupacions, bloquejos d'institucions, talls de carrer sense demanar permís, etc.
8. Alguns autors han descrit l'Estat com la única institució que té el monopoli de la violència.

ANOTACIONS AL VOLTANT DEL CORREDOR MEDITERRANI

En la fase actual de producció i consum i la seva respectiva reorganització, els conceptes de temps i velocitat estan en continu canvi, o per ser més exactes, en una contínua acceleració. El model social es basa en una acceleració constant de fluxos de capital, d'informació, de persones, de mercaderies: en definitiva, tot el que pugui ser sotmès al mercat. El Tren d'Alta Velocitat (TAV) és, en aquest sentit, el tren del progrés i el mitjà per satisfer les necessitats voraços del mercat mundial.

Què és el Corredor Mediterrani?

Dels 5 projectes d'Alta Velocitat projectats per l'Estat espanyol i que han estat recentment aprovats per la UE —qui s'encarregarà de cofinançar-los en un 20 per cent— són els corredors Atlàntic i Mediterrani els que tenen prioritat pel seu interès estratègic i per ser part dels deu grans eixos transeuropeus.

El Corredor Mediterrani té l'objectiu de ser la «via» d'entrada al continent Europeu de les mercaderies provinents principalment d'Àsia pel canal de Suez i connectar els ports mediterranis amb les grans metròpolis europees. Actualment les mercaderies creuen per l'estret de Gibraltar i entren pels ports del nord d'Europa, la qual cosa eleva el cost de les mercaderies i retarda la seva entrada. Aquest projecte, que es vol acabar en 2020 i segons els mitjans de comunicació costarà uns 19.500 milions d'euros —encara que en un informe de març de 2011 la xifra ascendeix a 51.300 milions[1]—, abastaria tot el tram que va des de Portbou fins a Algesires, connectant les principals ciutats de l'arc mediterrani, els seus nodes logístics i industrials on es troben cinc ports que la Comissió Europea considera «de gran interès» (Algesires, Cartagena, València, Tarragona i Barcelona), un total de 1.300 quilòmetres, i que a més és el principi d'un gran eix ferroviari que creua el sud de França, el nord d'Itàlia[2], Eslovènia i Hongria fins a la frontera amb Ucraïna.

Sostenint l'insostenible

"Als que corren en un laberint, la seva propia velocitat els confon"
Sèneca

Segons la Guia històrica del ferrocarril el TAV «és summament útil per a la societat alhora que respecta el medi ambient». És recurrent entre els promotors d'aquest tren anunciar que amb ell busquen «contribuir a la sostenibilitat» i potenciar «un sistema de transport més eficient i sostenible». Quan són ells mateixos els que s'atribueixen aquest aura de respectabilitat amb el medi ambient i de sostenibilitat i, alhora, els qui saben més que ningú el nociu d'aquest projecte, no hi ha discussió possible.

Però no anem a esperar al fet que ens diguin el que significa aquest projecte d'Alta Velocitat, el més ambiciós de l'Estat espanyol fins al moment,per al nostre territori i per els qui en ell habitem.

I com l'Alta Velocitat no arriba sola, a l'efecte de les obres i l'engegada del projecte en els trams directament afectats i l'efecte sobre aquells territoris on vivim cal sumar-li altres efectes que no estan directament relacionats amb el tren però que guarden una íntima relació amb el projecte metropolitzador?¿ que el TAV comporta. I és que el TAV és una infraestructura d'infraestructures que necessita d'una complexa xarxa d'aquestes per retroalimentar-se. Per començar, el recorregut afecta a tota una regió on totes les ciutats passarien a estar interconnectades entre si, modificant radicalment la relació ja de per si mateix alienant entre les ciutats, les seves distàncies i les seves poblacions. Segons el Ministeri de Foment, a més del propi Corredor hi haurà una modificació de tots els canals d'accés als diferents nodes, instal•lacions logístiques i grans centres de producció industrial de les diferents províncies amb la «construcció, ampliació o remodelació de [les] estacions a les principals ciutats», actuacions de «integració urbana dels accessos ferroviaris a les ciutats», «millora dels accessos ferroviaris als ports»[3]. Actualment només un 4 per cent de les mercaderies provinents d'Àsia entren pels ports mediterranis. Amb l'engegada d'aquest canal d'entrada a Europa, també els ports i tots els seus voltants es veuran modificats.

Per aconseguir la velocitat que el TAV necessita, es requereixen grans quantitats d'energia que només les centrals tèrmiques i nuclears poden proporcionar. També per a aquest tren les línies de Molt Alta Tensió s'han tornat indispensables, i així ho recorden els promotors de tots dos projectes.

El corredor de la mort

Cal ser ingenu per creure que el corredor mediterrani només servirà per portar mercaderies. Per fer-se una idea no fa falta més que mirar una mica les xifres relacionades amb un dels negocis més pròspers del mercat europeu: les armes. Entre els 15 principals exportadors mundials d'armes, principalment armes de guerra encara que també unes altres, més de la meitat són europeus (Alemanya, França, Regne Unit, Països Baixos, Suècia, Itàlia, Espanya[4] i Suïssa) i els seus principals compradors són en la seva majoria asiàtics (Índia, Singapur, Malàisia, Corea del Sud, Pakistan, Turquia, Aràbia Saudita, Emirats Àrabs, Xina i Indonèsia). Així que no fa falta saber molt de negocis per saber que també aquest tram ferroviari per al flux de mercaderies serà una eina important per al moviment d'armes fabricades aquí però utilitzades allí. Potser pugui sonar purament a especulació, però la UE i els seus fabricants d'armes són un dels principals actors de la logística mundial de la guerra. Per exemple, els majors venedors d'armes a Líbia dels últims anys han estat Alemanya, Regne Unit, Espanya i Itàlia. Els avions que es van utilitzar per massacrar a la població local, tant per l'exèrcit de Gadafi com per l'OTAN, han estat fabricats en el nostre continent.

Contra el TAV i contra tot

"La velocitat és el Poder mateix"
Paul Virilio

Com ja hem vist, el TAV—en el nostre cas concret el Corredor Mediterrani—és una infraestructura del Poder. I és aquest qui necessita de l'Alta Velocitat i no nosaltres. Per això, oposar-se a aquest projecte significa oposar-se també a la societat que ho necessita i ho sustenta, rebutjar una forma de vida que no volem i reivindicar la que sí. «Es tracta d'una lluita per orientar la vida en una altra adreça i respondre a necessitats diferents, rebutjant les imposicions i dependències creades per l'actual societat malbaratadora i de consum», com diuen els nostres companys en una convocatòria d'una de les últimes acampades contra el TAV a Euskal Herria.

Veiem una necessitat de prendre iniciatives a les diferents regions on el Corredor Mediterrani passarà. Als nostres pobles, ciutats, barris. Amb xerrades, trobades, contrainformació, sabotatges, desobediència. Sempre partint d'un rotund NO. Negant la possibilitat de diàleg amb l'enemic, que en aquest cas és el TAV, els qui ho defensen, els qui ho creuen necessari, els qui es beneficien de la seva construcció (empreses constructores, centrals d'energia, etc.), els qui ens ho imposen.

Les llargues lluites contra el TAV a Euskal Herria i el nord d'Itàlia, entre unes altres, són una font d'inspiració per la seva varietat, espontaneïtat i la seva crítica, de les quals podem aprendre, però sobretot ho són perquè no han acabat. Les multitudinàries manifestacions i els forts xocs amb els qui defensen a sou aquests projectes en Val di Susa ens mostren que contra el Poder només queda un camí: la lluita. D'els qui ens volen imposar els seus projectes nocius gens podem esperar i quant al TAV no hi ha diàleg possible, i molt menys quan nosaltres partim d'un clar i taxatiu NO.

En aquest context creiem que si be el Corredor Mediterrani d'una banda és una ofensiva més del Poder i la seva necessitat d'acceleració, des del transport de mercaderies i persones a major velocitat fins a la degradació de l'entorn i la submissió que això implica, per un altre és una oportunitat que se'ns presenta, l'oportunitat de lluitar contra aquest projecte destructiu que busca principalment ser el camí d'entrada de les mercaderies provinents de les «fàbriques de suor» que són els països del continent asiàtic per a Europa, on l'esclavitud i la repressió compleixen en gran mesurada la funció de garantir la continuïtat d'aquesta maquinària productiva per al consum depredador europeu.

Algunes i alguns descarrilat

Octaveta trobada i traduïda per Ara o Mai

[1] Una suma que sona a molt però que els que no som grans entesos en economia l'única cosa que sabem és que ni en moltes vides veurem ni una mil•lèsima part. Per fer-nos una idea més concreta, el pressupost d'inversió espanyola en infraestructures de tot tipus en 2011 és d'uns 13.000 milions d'euros. Veure: Corredor Ferroviari Mediterrani, Ministeri de Foment, març de 2011.
[2] Aquest eix creua també la zona de Val di Susa (Itàlia).
[3] Corredor Ferroviari Mediterrani, Cit.

QUÈ ÉS EL RACISME?

Cesar Manzanos

En primer lloc caldria preguntar-se perquè el racisme és necessari per a la reproducció del sistema econòmic capitalista. La tesis de patida és considerar el racisme com un del universos simbòlics, del marc de valors que són necessaris per al sistema capitalista: aquest punt d partida ens serveix per veure com s'ha construït històricament aquesta societat sustentada en la reproducció del racisme.

Per a comprendre açò ens hem de remuntar als orígens del racisme. Així, la invenció de les actuals democràcies formals representatives es sustenta en com van acabar les guerres religioses i polítiques en l'època antiga i medieval. És a dir, l'Estat és un REFUGI per mantindre unes relacions basades en la guerra, essent la política la continuació de la guerra per altres camins. Aquestes guerres eren conflictes de classe i ètnics. El estats moderns han sigut construïts gràcies a la victòria del poder militar i comercial que han imposat aquells que guanyaren aquestes guerres.

Amb aquesta visió tirem per terra la idealització de que la nostra societat s'ha constituït gràcies a les revolucions burgeses del segle XVIII, en base als principis de llibertat, igualtat i fraternitat.

Aquest fet és força importat per comprendre la gènesis del racisme i l'univers dels valors sobre el que es construeixen els estats moderns. Doncs la civilització judeocristiana s'ha caracteritzat per processos d'extermini, aniquilació i segregació d'una ètnia per altra, i en el inici de croades contra els "bàrbars" que posaven en perill l'autoritat secular, comercial i militar del poder establert. Per contra, les ideologies dominants entenen el racisme, no com inherent a la cultura occidental i a l'actual economia-mon, sinó com expressió política de grups socials determinats. Aquestos són els anomenats "grups en perill d'exclusió", formats fonamentalment per joves pertanyents a aquelles classes excloses dels actuals sistemes productius. Per tant, el germen del racisme estaria als joves aturats del barris perifèrics de les metròpolis. Des d'aquesta concepció del racisme les actuals institucions democràtiques demanen la col•laboració per crear un front comú front a aquestos col•lectius. Els objectius són: 1) crear una cultura de la por/terror i 2) buscar l'adhesió dels ciutadans dintre del marc de valors de l'Estat. En la pràctica, açò comporta la criminalització de la marginació i l'exclusió social.

Aquesta definició de racisme i dels grups en perill d'exclusió social no prové de la Unió Europea, sinó de les noves polítiques de Llei i Ordre del Estats Units. Per a analitzar-les hem de referir-nos al procés de reconversió de la indústria armamentística, la qual cerca ampliar les seues cotes de mercat en la venda d'armes als «pacífics» ciutadans del carrer. Tot açò amb l'excusa de «defensar-se» de determinats grups i persones provinents de la marginació. No se cerquen les causes de la mateixa, sinó exterminar als pobres. Dins d'aquesta pràctica s'intenta identificar físicament als grups de risc. Ací cobra un paper especial la criminalització i la persecució de totes les persones i pràctiques que transgredeixen la norma. Especialment les migrants.

Totes aquestes polítiques pretenen imposar un estereotip cultural dominant: home, blanc, ric i adult, enfront d'immigrants, joves, dones, minusvàlids, etc. La salvaguarda d'aquest estereotip és el que guia totes les iniciatives de lluita contra el racisme per part de l'Estat. Per tant, el racisme és un concepte molt més ampli, i afecta a totes aquelles persones que no s'ajusten o accepten com a universal l'actual estereotip cultural dominant.

El racisme s'alimenta de la cultura de la por i de les seues creences subjacents

QUÈ VERTEBREN LES POLÍTIQUES D'IMMIGRACIÓ?

En primer lloc, caldria destacar la hipocresia dels estats de la Unió Europea en quant a que totes les polítiques d'immigració tendeixen en la pràctica al tancament de fronteres. Però igualment caldria recordar que en els últims 200 anys 350 milions de persones han abandonat el seu país d'origen. D'aquesta xifra la meitat cal situar-la a Europa i de la resta, una quarta part han sigut persones obligades pels europeus a emigrar a altres països. Aquesta dada fa veure la falta absoluta de legitimitat de qualsevol intent d'evitar que una persona pose el seu peu en algun dels estats de la Unió Europea. La base de totes la polítiques d'immigració és evitar que es pose en qüestió el mateix sustento econòmic del sistema capitalista: l'exportació de la pobresa als països perifèrics i la importació de la riquesa. Amb açò s'intenta impedir la fugida massiva de les persones que suporten la més severa de les pobreses als països que són causa de la mateixa.

Els fluxos migratoris dels països de la perifèria han sigut inclosos dins del nou concepte de seguretat europea, constituint-se d'aquesta manera l'anomenada fortalesa europea i substituint-se l'antic enfrontament de la guerra freda pel més real centre-perifèria. Aquesta fortalesa es va configurant a través d'una sèrie d'espais judicials, penals i policials, incloent la immigració dins dels eixos de seguretat al costat del narcotràfic, el terrorisme i la prostitució.

IMMIGRANT ENEMIC

El pas de l'immigrant treballador a l'immigrant enemic es visualitza a través de tres períodes històrics:

1) Fins a l'any 1973, en què entra en crisi la societat industrial tradicional, demandant d'un elevat nombre de mà d'obra. El paper de les emigrants en aquest context és fonamental, ja que es constitueixen com un dels sustentos en el desenvolupament d'aquestes societats.

2) Entre 1973 i 1985. Es produeix la fi del reclutament massiu de mà d'obra barata «legal». L'economia es transforma, sobre la base de la seua mundialització i a l'aposta decidida pel sector terciari i de serveis, la qual cosa exigeix una mà d'obra qualificada. Aquests canvis en el procés econòmic comporten la regulació de l'entrada d'immigrants estrangers, en tant que ja no són necessaris. Però aquesta nova configuració econòmica necessita de l'economia submergida. Així s'impulsen una sèrie d'activitats basades en l'autoexplotació i el "subempleo". L'ideal d'aquest tipus d'economia està representat pels immigrants il•legals: mà d'obra barata, sense prestacions socials i incapaç de reivindicar els seus drets. En definitiva, mà d'obra d'usar i tirar.

Açò provoca la creació de dues societats: la dels ciutadans i ciutadanes que posseeixen una sèrie de drets de ciutadania; i la de tot un seguit de persones que estan de fet en la nostra societat, però que manquen de drets. Hi ha un altre factor que incideix en l'exclusió i criminalització de les emigrants (considerades ja com enemigues): l'envelliment de la població, la qual cosa comporta un tipus de societat que sobreprotegeix als seus infants. Aquest envelliment provoca igualment la consolidació d'una mentalitat molt conservadora, sense possibilitat de ruptura per la irrupció de nous valors.

3) A partir de 1985. Es configuren els països fronterers de la Unió Europea, la tasca dels quals és evitar l'entrada massiva (encara que sí controlada) d'immigrants il•legals. Els països van desenvolupant diferents lleis d'estrangeria que es fonamenten en l'expulsió immediata de les immigrants. Així, per exemple, en l'actual Llei d'Estrangeria espanyola (aprovada en 1985) apareixen els epígrafs de «la necessària cooperació amb els països originaris dels immigrants» o «l'incentivament de la tornada o la integració social». L'única pretensió del primer és aconseguir acords comercials favorables als països d'origen perquè siguen ells els que impedeixen la immigració o la reprimeixen en cas de donar-se. L'incentivament de la tornada significa, pura i simplement, l'expulsió immediata de l'immigrant. L'anomenada

integració social no cerca, per exemple, el reagrupament familiar, sinó la creació d'un cens -amb finalitats clarament repressives- dels immigrants legals i il•legals.

Totes aquestes polítiques d'immigració es resumeixen en dos principis fonamentals: el control policial de l'entrada al país i en segon lloc l'execució de les expulsions dels residents il•legals el més ràpidament possible.

Criminalització

La dada de partida més rellevant per a parlar de les immigrants com a nous subjectes de criminalització és el referir-nos al seu pas per les presons. Abans de 1985 les immigrants preses era una minoria, mai superaven el 4% de la població reclusa total. A partir de 1985 s'incrementa, aquesta xifra s'eleva fins al 16% actual. Aquestes dades res tenen a veure amb l'augment dels fluxos migratoris cap a l'Estat espanyol i sí amb l'aplicació d'una política de control cap a les immigrants il•legals.

Al costat del cap de turc tradicional de la criminalització que ha sigut sempre el yonki o el terrorista, es col•loca ara a l'immigrant il•legal. Aquesta criminalització es planteja com un element dissuasori enfront de possibles intents d'entrada il•legal en l'Estat espanyol.

La cultura de la por

El racisme s'alimenta de la cultura de la por i de les seues creences subjacents. Les immigrants ens roben, ens lleven el treball, fan mala olor... ací està la llavor d'una violència social incontenible, que es complementa amb les polítiques dels Estats europeus. A més açò queda corroborat per la implicació dels diferents cossos de seguretat de l'Estat en la creació i consolidació dels diferents grups neonazis.

Tota aquesta cultura de la por té com a principals portaveus als diferents ministres de l'interior, els quals parlen de la desocupació o de suposats actes delictius dels immigrants per a justificar les actuals lleis d'estrangeria. Lleis que a Alemanya, per citar un cas, han suposat l'expulsió de molts turcs alguns dels quals han sigut executats en arribar al seu país. Amb la qual cosa s'està aplicant una forma de pena de mort a través de tercers països.

La base d'aquesta cultura funciona desviant el conflicte entre dominadors i dominats, cap a l'enfrontament i la creació de prejudicis entre els propis dominats. Un exemple significatiu és el de la prostitució procedent del tercer món, que produeix un conflicte entre les prostitutes autòctones i les emigrants. Les autòctones es mostren fartes ja que no poden competir amb dones que són més boniques i més barates. També és un fet constatable que els emigrants s'encarreguen de labors que no vol fer ningú, per la qual cosa no es produeix una competència real entre els interessos dels dominats.

L'acceptació o rebuig de la immigració ve determinada per les necessitats del mercat a cada moment i dels cicles de reproducció capitalista. Un capitalisme que no té la menor objecció a desplaçar les seues indústries del primer món a tercers països perquè en ells existeix una mà d'obra més barata. El capital financer alemany, japonès, nord-americà saben que la mà d'obra d'aquests països no té capacitat contractual, ni drets polític o sindicals.

El racisme és, per tant, un concepte bàsic per a entendre la reproducció de les formes de vida occidentals. I en aquest sentit, les campanyes institucionals només contribueixen a mantenir aquest model. Per açò, mentre no creem espais d'intercanvi i d'autodefensa, espais en els quals prevalga l'autoorganització per sobre de la informació, les campanyes no serviran més que per a potenciar la indústria del paper.

Extret de Ekintza Zuzena i traduït per Ara o Mai

LA IL.LUSIÓ DEMOCRÀTICA

De la situació actual i les seues conseqüències

Estem vivint temps confusos, temps on la ofensiva del Capital és més gran que mai, o com a mínim la més dura que les més joves podem recordar. L'ofensiva, a més, s'està duent a tres bandes fent-se més visible que mai que les institucions treballen fora i contra nosaltres, on es polaritza cada volta més la dicotomia Estat-Capital/Societat. Les institucions s'han mostrat obertament com simples ferramentes del capitalisme per tal d'administrar la reestructuració del sistema. Govern, patronal i sindicats estan treballant per tal de salvar "l'economia i el país". El consens general és, que les crisis i la reestructuració capitalista necessita de l'esforç de totes; algunes renunciant a la sanitat, drets laborals, persecució i tancament en els CIEs i els altres d'assegurar-se que tot això funcione com toca.

La situació actual ha demostrat que la democràcia és només un concepte dins de l'imaginari col•lectiu, una simple il•lusió. Allò positiu que té la imposició de governs de tecnòcrates a l'Europa Mediterrània ha estat que el propi Poder li ha donat la raó a aquelles que venien assenyalant que el Parlamentarisme, i l'Estat en general no era més que la punta de llança, el sistema polític inherent al capitalisme i una ferramenta que impedia qualsevol canvi, una gran màquina de reproducció de l'explotació i la desigualtat. Els grups del Poder han aconseguit que els seus interessos no perillen, ni per la mobilització (completament desactivada per sindicats i partits) ni per les pròpies crisis que ells causen. La política queda a una banda quan el món s'enfronta a problemes reals, la il•lusió democràtica pot ser sacrificada per tal de salvaguardar els interessos de la Economia, i la tecnocràcia s'imposa amb els grups empresarials, financers i lobbys varis amb total control de les institucions.

Rajoy, per la seua banda, ha inclòs als grans lobbys dins del seu govern; per una banda la CEOE i CCOO-UGT li estan fent la reforma laboral que tant desensitja; flexibilització laboral, congelació de salaris, etc. El Ministeri de Defensa està controlat per un empresari lligat a la producció d'armes, i la resta amb grans influències de la banca. La realitat és que el sistema per tal de salvar els seus interessos necessita una reestructuració a nivell mundial, reestructuració que implica un aprofundiment de l'explotació laboral, o siga, un atac contra les capes més fotudes de la societat. El problema del deute, està "obligant" a que governs redueixen la despesa pública, açò pot ser entès com que s'està reduint l'Estat, però res més lluny de la realitat. El neoliberalisme si bé necessita de la desreguralització en l'economia (amb les empreses privades gestionant empreses estatals, eliminació de qualsevol dret laboral que puga ser una barrera, etc) necessita d'un Estat gran i d'una política militar i policial primordial. El neoliberalisme és un sistema polític-militar fort i l'Estat s'està fent fort en aquesta tasca.

Per la nostra banda, el País Valencià s'ha consolidat com una terra on prosperen els corruptes, on els bosses de LOUIS VUITTON són regals normals, on el saqueig de les arques públiques és necessari per a fer política, etc. Moltes persones havien dipositat les seues esperances en les eleccions autonòmiques del 22M; el vot a partits minoritaris es presentava a la societat com l'antídot a aquesta malaltia generalitzada. L'engany va ser patent, ja que moltes persones van confiar en que aquest era el camí a seguir, el problema va ser que no es va reconèixer la realitat, i és que l'actual sistema duu de manera intrínseca la corrupció política, i fins que no s'ature aquest model seguirem amb el mateix problema.

La veritat és que s'estan riguen de nosaltres, aprofitant-se d'una estructura política que crea privilegiats, que separa la tasca política de la resta de la vida com si foren esferes separades, permet que aquells que ostenten alts càrrecs del poder s'enriqueixen mentre als barris la gent es veu fora de casa, obligada a l'esclavitud assalariada o a l'atur, etc. Però el problema no és la dolenta gestió que estan fent certs polítics, sinó els privilegis mateixa que els dota aquesta manera de funcionar. La funció queda complementada gràcies al paper de la Justícia que com hem tornat a comprovar després de l'absolució de Camps, segueix defensant als de sempre i tancant en presó també a les de sempre.

Cal destacar, per altra banda, el paper del sindicats en aquests moments. CCOO-UGT formen part del que s'anomena "agents socials", agents que estan treballant colze a colze per poder eixir de la situació actual. Recentment, els líders sindicals han manifestat que existeixen punts d'encontre amb la patronal i per a més inri, la CEOE ha declarat que el paper dels sindicats està sent idoni. És a dir, no és només que CCOO-UGT hagen desactivat des de la transició qualsevol lluita que implicara una ruptura amb el sistema, sinó que a més s'han convertit en una institució més al servei del capitalisme. És necessari que s'assenyale el seu paper com a agent contrari als interessos de la majoria i que s'entenga que la seua funció és simplement complementaria a la de la patronal i mai contra aquesta.

Tot i així la situació social requereix que les persones explotades reprenguem el control de les nostres vides, portant la lluita contra les agressions del capitalisme sense intermediaris, de la manera més directa possible i que ningú intente representar-nos més que nosaltres mateixes. Animem a tindre una perspectiva més ampla, una perspectiva pròpia sense manipulacions de ningú, fent un anàlisi global i per tant atacant globalment al culpables d'aquesta situació: els defensors del capitalisme i els seus falsos crítics. Cal aprendre de Grècia, cal agomboiar-los, que noten la nostra pressió a casa seua, en cada acte, cada dia. Que entenguen que volem que se'n vagen tots.

Contrariament al que defensen les postures polítiques que intenten negar la confrontació [...] el conflicte existeix en el xoc d'interessos entre dominants i dominades i aquest no pot ser resolt mitjançant la paraula, entre d'altres coses perquè aquesta paraula no té poder d'executar-se i els mecanismes dels que disposa el Poder sí.

Extret de: Terra Cremada Publicació Contra la Derrota

UNA FEINA QUALSEVOL
Reflexions entorn la policia democràtica

No fa molt de temps, en aquesta mateixa ciutat, el policia era ampliament considerat com un element hostil i perillós, un tipus d'individu al qual simplement era millor evitar. Percebut com el sicari d'un sistema polític opressiu i dictatorial, personificava en el seu uniforme tota la càrrega repressiva de la dictadura. Els seus actes de brutalitat eren ben coneguts, i tothom tenia clar què succeïa als soterranis de la comissaria de Via Laietana.

Els anys han passat per a tothom, i poc a poc la percepció social dels cossos policials ha anat modificant-se en el sentit que a l'Estat li interessaba: normalitzant i legitimant l'autoritat de les seves “forces de seguretat”. Aquest canvi es fa evident quan trobem, fins i tot entre els que participen de lluites socials, a persones que afirmen que el policia “només fa la seva feina, una feina com qualsevol altra”. Tot i això, les accions que abans feien despreciable a la policia, segueixen avui plenament vigents: violents atacs per a neutralitzar la protesta, control i repressió de la dissidència política, tortures, racisme, assassinats i un llarg etcètera d'abusos i arbitrarietats varies*...

Però, la sofisticació i la regulació dels mètodes policials, de la mà de canvis legals i campanyes mediatiques destinades a guanyar-se la confiança de la població, han aconseguit modificar la imatge de la policia. Així, els actes d'abús -generalment silenciats o manipulats pels mitjans-, son sovint entesos com un defecte en el funcionament del sistema, i no com a conseqüència del seu funcionament normal. Com si la violència i la brutalitat policial fossin responsabilitat d'unes poques pomes podrides, d'uns antidisturbis que s'han passat amb la coca o d'un polític especialment tirànic com en Puig, que trasllada la seva infinita maldat personal als qui obeeixen les seves ordres. Com si els abusos i els agravis no fossin generalitzats, a tots els barris, a tots els pobles, tots els dies, tots els anys. Com si les càrregues contre les dissidències no haguèssin estat brutals sota les ordres de tots i cadascun dels comandaments polítics que hem conegut, d'esquerres o de dretes, democristians o neocomunistes, espanyols o catalans.

Que ningú es mogui: La funció social de la policia

Si la violència policial no desapareix, si tots els casos d'abús i repressió es donen tant en democràcia com en dictadura, és perquè a totes les èpoques i a tots els indrets la funció de la policia és sempre la mateixa: mantenir, costi el que costi, l'ordre social vigent. Defensar aquest ordre implica dues coses: aplacar les tensions socials que ell mateix genera, i controlar els moviments polítics que el qüestionen.

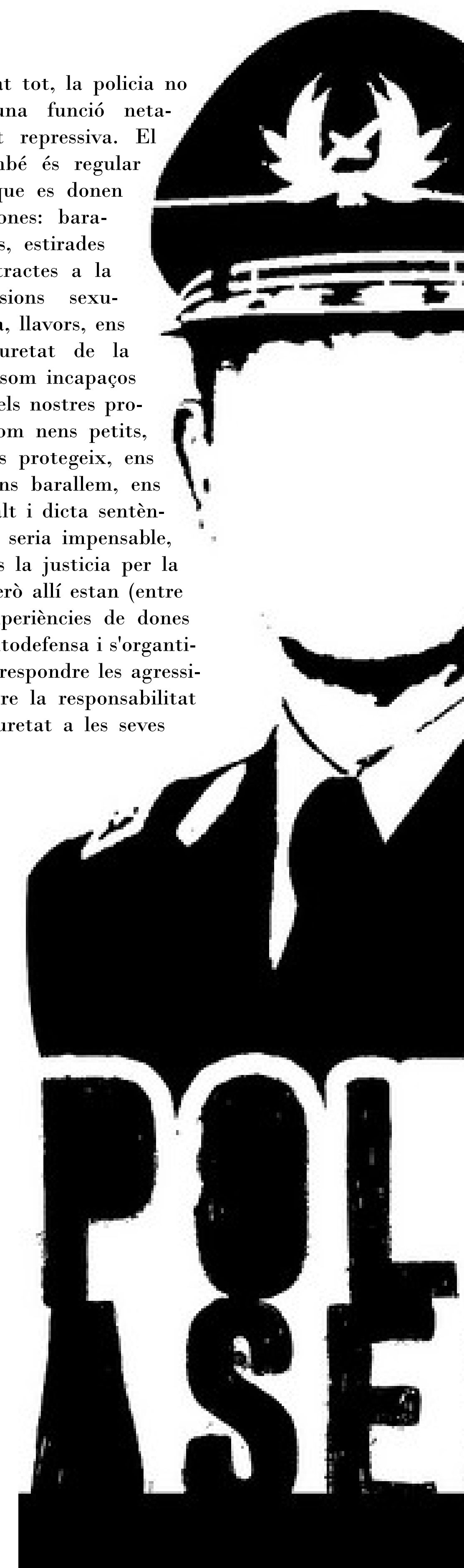
Donat que aquesta societat funciona gràcies a una forma determinada d'ordenar les coses (la misèria d'unes respecte al luxe dels altres, la condemna a ser utilitzat per altres respecte al privilegi de poder comprar als demés, la submissió respecte del poder, la por respecte a la impunitat...), es requereixen certes dosis de violència per a mantenir a cadascú al lloc que li correspon. D'altra manera, com podria sostenir-se una societat així? Com es podria assegurar el dret a la propietat de l'especulador, davant la voluntat del desnonat per seguir vivint a una casa que no pot pagar? Com evitar, si no, que aquell que no té res, agafi del que ho té tot? Com impedir que aquell que s'ha jugat la vida fugint de la misèria i la guerra, accepti dòcilment ser tractat com un gos allí on buscava benestar?

Els moviments socials i polítics que entren en conflicte amb aquest ordre, bé perquè reivindiquen coses que el sistema no pot/vol proporcionar, bé perquè plantegen una ruptura amb el sistema en sí mateix, es coloquen automàticament en el punt de mira policial. Tots els cossos de l'estat espanyol disposen d'unitats i brigades d'“informació” que compleixen exactament la mateixa funció que la policia política de fa 30 o 50 anys. Realitzen seguiments, omplen llistes de persones segons la seva ideologia, punxen telèfons, vigilen locals socials, infiltren agents encoberts, capten xivatos i, arribat el moment, organitzen detencions que culminen en tortures, procediments judicials irregulars i anys de presó.

En democràcia, s'és lliure per a dir gairebé qualsevol cosa. Públicament, i sense por a les conseqüències, una persona pot oposar-se als bancs que treuen les cases a la gent, criticar les redades racistes en què es cacen immigrants pel carrer, denunciar la intenció d'una empresa de deixar al carrer a centenars de treballadores... Pot dir això i més, en veu alta i al carrer, però compte. Compte amb intentar passar als fets. Compte amb intentar interposar-se físicament entre el banc i la familia desnonada, compte amb advertir als immigrants de que les patrulles s'apropen, compte en posar-se en vaga i lluitar per tal que els acomiadament no es consumin. Compte, perquè allí estarà la policia disposada a moldre a cops de porra a qui sigui, per tal que la llei i l'ordre siguin respectats.

Reapropiar-nos de la capacitat per a resoldre els conflictes Desmuntar la societat policial

Malgrat tot, la policia no té una funció netament repressiva. El seu paper també és regular els conflictes que es donen entre les persones: baralles entre veïns, estirades de bossa, maltractes a la parella, agressions sexuals... La policia, llavors, ens otorga la seguretat de la qual nosaltres som incapaços de dotar-nos pels nostres propis mitjans. Com nens petits, papà Estat ens protegeix, ens separa quan ens barallem, ens mira des de dalt i dicta sentència. Altra cosa seria impensable, sería “prendre's la justicia per la propia mà”. Però allí estan (entre d'altres) les experiències de dones que aprenen autodefensa i s'organtizen per tal de respondre les agressions, per prendre la responsabilitat de la seva seguretat a les seves propies mans.

Quan la injusticia es fa llei...

D'altra banda, les inseguretats reals que impliquen viure en aquesta societat concreta, són mediàticament augmentades, instal•lant a la població en un estat de por que només la confiança en la policia i les lleis pot contrarrestar. Els mitjans repeteixen de forma constant i sistemàtica missatges d'alerta, difonent massivament la amenaça de la "delinqüència", del "terrorisme" o, més recentment, de l'"incivisme". D'aquesta manera s'aconsegueix justificar l'augment de la presència policial a cada vegada més espais, fins i tot als que abans es consideraven privats o íntims, i implicar a la societat en tasques policials. Així ens anem trobant amb bons ciutadans que han interioritzat fins a la mèdul•la el discurs del civisme i la seguretat, i van sempre vigilants, predisposats a del•latar i denunciar qualsevol actitut "sospitosa". I, mentre la por al del costat va extenent-se, l'amenaça que ve de dalt, tota la violència quotidiana que emana del poder politic i econòmic, és obviada i normalitzada.

NOTES FINALS

La feina de la policia no és una feina qualsevol. Abusar de les persones, i fer-ho per a mantenir un sistema que en sí mateix està fundat en l'abús, no és quelcom que hagi de ser acceptat com a natural. No per algú que apreciï la dignitat i la llibertat humanes.

Els qui prenguem la decisió d'oposar-nos no sols als seus abusos, si no també als del seus amos, hem de tenir present que cap d'ells no està al nostre costat, ni ho estarà. La policia troba la seva raó d'existir en el Poder, i no pot despegar-se d'ell sense deixar de ser el que és... abans de deixar pas a la caiguda del castell que defensa, utilitzarà totes les seves armes, les que han utilitzat durant tota la Història.

La qüestió clau és: fins a on estem disposats a arribar nosaltres per fer front als seus abusos? Per acabar amb el món de misèries que han construït a les nostres esquenes, i que ells defensen, quant estem disposats a lluitar? Una cosa sí que sabem, el primer pas és no ser còmplices. No callar, no mirar cap a una altra banda. Deixar-los clar que no sols no els volem, si no que lluitem per una societat on no els necessitem.

(Octaveta trobada a internet)

DEFENSAR QUE?

Reflexió al voltant de les mobilitzacions sobre les retallades.

A les darreres setmanes hem assistit a un successió més de manifestacions als carrers, en aquest cas contra les retallades socials en sanitat, educació, prestacions... amb l'excusa de l'austeritat front a la denominada crisi. Instigades per Sindicats/Plataformes/Organitzacions diverses, milers de funcionaries i usuàries d'aquestos serveis han eixit al carrer en contra de les reduccions pressupostàries i reivindicant el sector públic. Aleshores ens trobem amb dos plantejaments ben diferenciats: un per defensar els seus llocs i condicions de treball, l'altre per reivindicar el sistema públic ja que consideren les retallades una agressió als serveis més bàsics. Uns serveis que diuen ens pertanyen a totes, però que és això que defensen?

Els serveis públics són aquells administrats completament per l'Estat amb pressupostos estatals, fons recaptats via impostos. Com que aquestes taxes les paguem totes, aquest és l'argument en que es basen alguns sectors (partits d'esquerres, certs mitjans de comunicació, sindicats majoritaris...) per afirmar que els serveis públics són de totes i que ens hem de mobilitzar per defensar-los. Però com poden ser nostres si no podem gestionar-los sinó que damunt ens les imposen? "La sanitat gratuïta" o "l'educació universal" tenen l'altra cara de la moneda en l'escolarització obligatòria, medicalització forçosa, sistema judicial, presó, lleis, etc. En diferents moments de les nostres vides ens veiem avocades a aquestes institucions que no responen a les nostres necessitats. Aquestes estan burocratitzades, basades en criteris d'autoritat i econòmics, dirigides per tecnòcrates i polítics que s'atorguen el dret a decidir el que ells consideren més convenient per a la resta.

Entenem que en les darreres protestes per les retallades hi ha un conflicte laboral el qual s'intenta amagar sota una defensa d'allò públic. És en aquest que ens solidaritzem amb les nostres companyes en lluita, perquè són les nostres vides les que estan en joc i tenim la necessitat de sobreviure dignament mentre construïm la societat que volem. Aquest pensem és el punt que hem trobat a faltar a les mobilitzacions: defensar els nostres llocs de treball no implica defensar el sistema que ens ofega dia rere dia. Per això lluitem contra la precarietat que ens imposen des de dalt amb l'excusa de l'economia però sent conscients de que els serveis públics no és nostre si no de l'Estat. Aquest, com a braç executor, forma part del Sistema que ens explota i domina. Per tant, defensar els serveis de l'Estat és defensar el botxí que segueix les ordres dels Capitalisme.

No només hem d'oposar-nos al Capitalisme sinó també construir alternatives com a forma de lluita

Si realment volem canviar les coses i que les nostres vides no estiguen en mans d'altres no només hem d'oposar-nos al Capitalisme sinó també construir alternatives com a forma de lluita. Entre totes les explotades ens hem d'organitzar per dotar-nos de les xarxes que considerem necessàries , gestionar-les directament de manera col•lectiva, horitzontal i autònoma per a no dependre de gerents ni mercats. Únicament podrem defensar allò que realment siga nostre.

... la revolta és un deure!

CONTRA ELS MALTRACTAMENTS, CONTRA LES PRESONS
Continua la campanya contra les tortures

Sols durant el primer mes d'aquest any 2012 son ja 7 les persones mortes baix custodia policial.

Una escandalosa realitat que sembla que poc o res importa a l'Estat, que continua condemnant amb demagògia i discursos patètics la simple expressió contestatària de les que, fartes d'aquesta i altres tantes situacions d'injustícia produïdes per aquest sistema, decidim organitzar-nos i protestar (de forma violenta o pacífica, els dona igual) denunciant al capital més del que toca (és a dir, criticant de debò al capital, i no plorant per simples reformes que no solucionen res).

A continuació, la llista extreta de la web del centre de documentació contra la tortura:

Morts en centres penitenciaris:

- 16 de Gener.- J.M.G. va morir en la infermeria de la presó de Logronyo

- 26 de Gener.- A.R.L. ciutadà nord-americà, de 41 anys, aparegué mort en una cel•la de la Presó Model de Barcelona. Havia estat detingut dos dies abans i es trobava pendent de ser extraditat als EUA.

Morts en dependencies o actuacions policials :

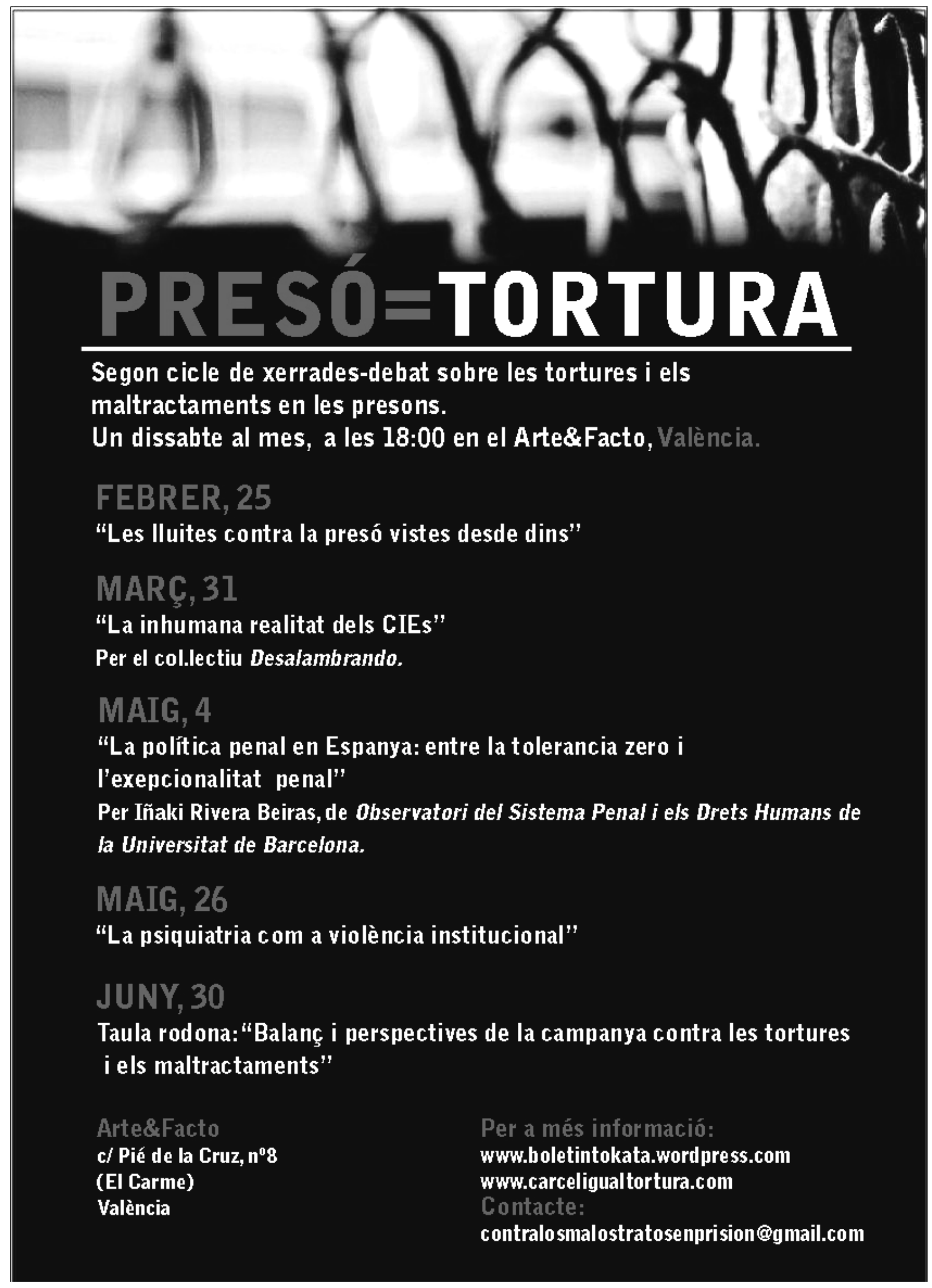
- 1 de Gener.- S.E.C. de 34 anys, va morir en la UCI del Hospital de Manresa, on havia sigut ingressat després de ser detingut per agents dels Mossos d'Esquadra el 30 de Desembre anterior. La seua família ha denunciat que va ser agredit pels agents. Aquestos, al mateix temps i per boca de Conseller de Interior de la Generalitat de Catalunya, negaren aquesta agressió.

- 6 de Gener.- Un jove guinea de 21 anys, va morir quan estava ingressat al Centre d'Internament d'Estrangers de Zona Franca, Barcelona, a l'espera d'expulsió.

- 8 de Gener.- Un home de 26 anys, va morir quan era detingut, i una volta immobilitzat, per agents de la Policia Local de Benalmadena (Malaga).

- 22 de Gener.- J.T.P. de 40 anys d'edat, va morir al precipitar-se al buit, desde un tercer pis , quan estava detingut i custodiat per agent dels Mossos d'Esquadra en Santa Coloma de Queralt (Tarragona).

- 31 de Gener.- N.J.S. de 42 anys, va morir en la Jefatura Provincial de Badajoz on es trobava detingut a l'espera de passar a disposició judicial.

Però no es tracta a soles de les presons de la "Secretaria General d'Institucions Penitenciaries", les mateixes tortures i els maltractaments, inhumans i degradants, es donen en les presons per a menors, inclús en els centres de "protecció", en les d'immigrants, als psiquiàtrics, en les comissaries, en els carrers... la violència, la prepotència i el cinisme de les "forces de l'ordre" estan a l'ordre del dia. No es tracta d'assistir compassivament a les preses, sinó de defendre units la dignitat de totes.

Ens proposem aconseguir que es parle de l'assumpte per mitjans de mobilitzacions i estratègies comunicatives obrint un debat i una investigació col•lectiva amb els procediments vertaderament crítics i amb el propòsit de conèixer i donar a conèixer el que passa realment, com i per què, coneixement que és indispensable per a intervindre efectivament. Plantejar-nos objectius que es poden assolir dotant-nos de les ferramentes útils i necessitaries per a això, iniciant un procés pràctic basat en la relació directa i igual entre els implicats, en la reflexió permanent i viva sobre mitjans i fins, i un plantejament d'autodefensa solidària de les oprimides contra allò que ens oprimeix. Coordinar esforços amb aquesta perspectiva a través de la comunicació directa i d'acords explícits. Açò és, per tant, un crit a la unió i coordinació de tots els esforços encaminats a la eradicació de la tortura. No podem consentir-la!

Extracte del "Manifiesto Para Una Lucha Contra Las Torturas Y Malos Tratos En Las Cárceles Del Estado Español".

Més info: boletintokata.wordpress.com; www.carceligualtortura.com

REBEL.LAR-SE O ANAR-SE'N A FER LA MÀ

NO TAV

Lluita i repressió a Itàlia.

El 27 de juny les forces de l'ordre desallotjaren la lliure "repubblica della Maddalena" per tal d'iniciar els treballs per a la construcció de l'alta velocitat. A aquesta ocupació militar del territori valsusià, s'han enfrontat directament centenars de NoTav.

Durant la jornada del 3 de juliol, 70.000 persones van assaltar les obres del TAV en Val di Susa. Unes obres particulars, perquè en aquestes no treballen obrers, però estan atrinxerats militars i forces de l'ordre amb antiavalots. Un exemple concret de la destrucció ambiental, dels interessos dels grans capitals i de la màfia, qui es confabulen.

El 26 de gener el Estat arresta a 32 companys en tota Itàlia "per els actes d'aquella jornada". Una operació que té un sol significat: la resistència activa contra les infraestructures, els poders, les forces armades i les institucions que violenten i empobreixen el planeta, està considerat il•legal.

Aquesta operació policial es fa, en efecte, com un apogeu en una cadena d'atacs repressius començada el passat abril a "Bologna", continuada en els mesos successius a "Firenze", "Cuneo" i en els últims dies, a "Modena".

L'objectiu és sempre el mateix: eliminar dels conflictes realitat i individus que lluiten contra l'opressió de bancs, governs i patrons que imposen cada dia; evitar que s'uneixen a les lluites que en aquest període estan augmentant; crear merda entorn als moviments que han adoptat camins contraris, com el moviment contra el TAV. No és una coincidència que aquestos arrestats han estat en un moment de particular agitació social, inaugurat pel "moviment de les Forconi Siciliani"1, la setmana passada.

La Itàlia corre el risc de caure en una revolta general. Els bloquejos de camions en la carretera i la protesta en "Sicilia" i "Sardigna" demostren com el capitalisme pot posar-se de genolls i finalment destruït per l'acció conjunta de molts individus. En un context com aquest de depressió econòmica, cada persona que s'oposa individualment o col•lectivament al sistema és considerat com un criminal, arrestat i reprimit.

Açò que està ocorrent a Itàlia, així com en la nostra quotidianitat a "Bologna", és un clar exemple de l'estat policial, d'un autoritarisme terrorista que ha nascut del pacte entre l'Estat i el Capital, empresaris i policies. Quan les persones actives en les lluites són trets de les seues cases, amenaçats, empresonats, quan la DIGOS2 et controla tots els dies en tots els teus moviments, quan totes les teues accions poden ser un delicte perquè ets un rebel, un antagonista, un anarquista, un "NoTav": açò és un estat policial.

Si no reaccionem contra tot açò que està ocorreguent, si no obrim els ulls a la realitat autoritària a la que estem sent sotmeses, el futur serà per totes una repetició històrica de tot allò que ja va ocorrer al passat segle. Mentre el sentiment d'indignació porte a les protestes pacífiques davant les institucions i a les peticions ridícules de reformes, el Capital i els seus gossos guardians ens devoraran lentament, llevant-nos la llibertat i excluint als subjectes incòmodes d'aquesta efímera i falsa societat.

Ben lluny d'escollir la resignació, no podem més que deduir que mai com ara és temps d'eixir al carrer, sense més demora generada per l'asfixiant análisi de tot allò existent. Mesclar-se amb les lluites generades en aquesta crisi, allargar les lluites ja encetades, fundir-se en els barris conflictius i en les situacions critiques, consolidar i en alguns casos crear llaços de solidaritat entre explotades, per construir projectes amb la finalitat de la difusió general del descontent i de les practiques de la revolta, la subversió del sistema i la lluita social.

Rellancem amb totes les nostres forces la lluita, en solidaritat als arrestats del 26 de gener i a totes les segrestades per l'Estat.

Ninguna gàbia i ningún poder pot parar el desig de llibertat!

Endavant totes!

Compagni e compagne di Bologna

http://www.informa-azione.info/no_tav_ribellarsi_o_andare_a_fare_in_culo

1Moviment, majoritàriament camperol, del sud d'Itàlia.
2Divisione Investigazioni Generali e Operazioni Speciali. Aquest grup investiga principalment pel terrorisme, nacional i internacional.

LA REVOLUCIÓ ENCARA ESTÀ PER ARRIBAR

Segons els mitjans de comunicació de masses, la revolució egípcia del 25 de gener de 2011 ja ha estat finalitzada i amb èxit. Aquestos han intentat fer veure que les protestes eren sols contra la figura del dictador, quan sabem que darrere hi havia molt més. La Revolució, que va començar seguint l'exemple de Tunísia, va mobilitzar en unes dues setmanes a centenars de milers de persones per tal d'expulsar del poder al que va ser "president" durant quasi 30 anys, Hosni Mubarak. No sols els mitjans de comunicació, sinó també alguns líders europeus van sortir a condemnar aquest règim, amb el qual havien estat col•laborant.

Però que va passar després? Amb l'eixida de Mubarak del poder és va crear una Junta Militar amb promeses d'unes eleccions i amb l'excusa de mantindre l'orde, en altres paraules, per tal d'aturar el procés de canvi i que aquest no continués avançant. D'aquesta manera, els centenars de morts que hi va haver durant l'alçament popular, en enfrontaments amb la policia, tan sols han dut a aconseguir unes eleccions "democràtiques" a l'estil europeu. L'única diferència és que el partit que es suposa guanyador (a l'eixida d'aquesta publicació encara no es coneixen els resultats), els Germans Musulmans, és un partit religiós musulmà ideològicament conservador. Aquest partit va ser l'únic que va estar en el Comité Legislatiu responsable de preparar les modificacions de la Constitució de 1971, junt amb el Consell Superior de les Forces Armades (CSFA).

Aquest partit va rebutjar prendre part en quasi totes les marxes contra el CSFA, i en molts casos va intentar dissoldre aquestes marxes i atacar als qui les convocaven. Sempre han condemnat les marxes obreres, les assegudes o les ocupacions, i descriuen la lluita obrera com a contra-revolucionària i afirmen que està incitada pels fidels al règim de Mubarak. Alguns grups anarquistes han participat de les revoltes, intentant radicalitzar-les, encara que poc nombrosos s'han fet notar pels seus actes durant les protestes. Han intentant aïllar-los com incitadors de la violència i han estat nombroses les detencions. És natural que els "Germans Musulmans", on els líders més destacats (en general homes de negocis) descriuen les polítiques financeres i econòmiques neoliberals del règim de Mubarak com a bones i eficients, intenten arrancar d'arrel aquestos grups revolucionaris.

La Revolució ha quedat estancada en un punt en que polítics, religiosos i militars es disputen el poder deixant de banda a la major part de la població, que pateix fam, pobresa i majoritàriament es troba dividida per conflictes religiosos.

És esperançador vore que almenys una part de la població ha decidit continuar lluitant. Esperem que el poble egipci continue perseguint la llibertat, sense conformar-se amb nous règims imposats des de les potències europees. Tot el recolzament i la solidaritat amb les persones que segueixen lluitant per recuperar el control de les seues vides en Egipte i arreu del món.

"Al gos que té diners se li diu senyor gos." Proverbi àrab

CONTINUA LA REVOLTA GREGA

Le comunicació internacionals han parlat de la nit passada a Grècia. Han parlat de foc, de caos, de violència. Parlen de les 100.000 persones congregades a Syntagma, però no de les 200.000 que realment hi havia ni de les 300.000 que no van poder arribar a la plaça perquè els carrers i el metro estaven bloquejats per la policia.

No han parlat de com la policia va provocar l'inici dels disturbis a les 17:00 llançant gasos lacrimògens, indiscriminadament per tota la plaça Syntagma, dispersant als manifestants per tot el centre d'Atenes, per tal de que no molestaren enfront del parlament. Els mitjans han parlat de destrucció indiscriminada, han fet córrer el rumor de que la biblioteca nacional d'Atenes es cremava en flames. Fals. S'han cremat bancs, cafeteries i tendes, franquícies de les indústries multimilionàries que han portat a Grècia a aquesta situació.

Els mitjans parlen de joves antisistema, però no parlen de dones i homes ancians amb les seues mascares antigas mostrant el seu suport durant hores colpejant rítmicament els reixats de bancs i multinacionals amb mans i peus, xiulant i cridant en suport a les primeres files que resistien els envits dels antidisturbis en carrers plens de lacrimògens i focs, aplaudint en veure les flames en Alpha bank i Eurobank.

Parlen de que la Violència no arreglarà la situació a Grècia, però no parlen de l'assemblea inter-barris que es va celebrar la passada setmana en la Universitat de Pantios, no parlen de que l'ocupació de la Universitat de Nomiki tenia com a objectiu ser un lloc d'intercanvi i debat entre els diferents moviments grecs, no parlen sobre els menjadors lliures i mercats d'intercanvi que es realitzen setmanalment en els barris.

El que no diran els mitjans, és que després de l'última expropiació massiva en un supermercat, i la distribució dels aliments en un barri obrer de Salónica, les velles deien que no havien arribat a temps, que tornàrem a entrar, i encara que de moment elles no entren, saben on està la seua gent.

El que no diran és que mentre caminàvem per un barri obrer, en una petita manifestació lluny del centre, la gent eixia a les balconades alçant el puny, i la manifestació va multiplicar la seua afluència, la gent baixava de les seues cases, es sumava, les velles asomades aplaudien, els vells... Fotre, els vells cantaven himnes, no entenia ni papa però no us imagineu, no us feu idea, i açò no ho diran els mitjans, però ja ho diem nosaltres.

Ací, a Atenes, saben que no estan sols, que tota Europa segueix el mateix camí, el que no saben és que estem fent la resta d'Europa... si estem fent alguna cosa la resta d'Europa. No estem veient solament el present de Grècia, estem veient el nostre futur.

13-2-2012: Comunicat d'integrants de la marxa a Atenes.

CONTRA LES PUJADES DEL TRANSPORT PÚBLIC, ACCIÓ DIRECTA

Hem trobat interessant posar aquest text a la publicació que, tot i estar contextualitzat concretament a Barcelona, veiem que la pujada de preus dels transports ha sigut una mesura generalitzada arreu de tot l'Estat. Així com també les diferents respostes que han habut.Veiem interessant que conèixer aquestes pràctiques per poder exportar-les a la resta del territòri on no s'han dut a terme, o no han estat tan efectives.

A principis d'any, com és habitual des de ja fa massa anys, l'organisme supramunicipal encarregat del a gestió del transport públic en l'àrea metropolitana de Barcelona (AMB) pujà els preus dels bitllets, sobretot els més utilitzats.

Augments que van des de el 38% en el bitllet senzill, passant per la T-10 amb un 12% més i la T-50/30 amb un 10% més. Tampoc es salva el servei de Bicing que pujà un 25%. Per a complementar aquest abús, també augmentaren la sanció per viatjar sense bitllet (de 50 a 100 euros). Em pregunte si podrem acabar en presó per colar-nos. La resposta esglaia, i enrabia. Però no estem molt lluny.

Aquestos abusos de qui sap que té el poder polític, econòmic i policial han tingut resposta en els pocs dies d'any que portem en diversos barris de les ciutat de l'àrea metropolitana. Des de "saltades populars" col•lectives, fins a pintades, cartells, inutilitzacions d'expenedores de bitllets, apertura de les portes d'accés per a que pase la gent, inutilització dels validadors de bitllets, repartiment de voltants explicatius, etc. Per altra banda les treballadores de l'empresa han iniciat mobilitzavions per la seua part contra les retallades que l'empresa ha iniciat per a aquest any. I hi ha que reconèixer que en altres ocasions les mobilitzacions d'aquestes ha resultat dur i efectiu. Esperem que es troben les sinèrgies necessàries entre usuràries i treballadores, separació sols entesa des de la gestió capitalista de l'economia, per a aguditzar el conflicte entre els que tenen i decideixen i les que volem subvertir l'arrel del sistema. Entre les primeres recordar que els directius de AMB, que són alcaldes de l'àrea metropolitana de Barcelona, més edils i demés paràsits que s'embutxaquen dietes de fins 38.000 euros per unes quantes reunions a l'any. Ací no importa el color polític, se l'emporten doblada els d'esquerres i de detres, espanyolistes o independentistes. No explique açò com a mitjà per moderar aquestes xifres, si no com a exemple del que ocorre en un sistema com en el que vivim. No és sols una qüestió d'ètica o de voluntat dels que governen, és una qüestió de desenvolupament capitalista.

Text extret de http://amotinadxs.blogspot.com/

EN DEFENSA DE L'ALT PALÀNCIA

La comarca de l'Alt Palància es constitueix com un eix estratègic per als interessos econòmics de les classes dirigents, ja que es troba enclavada prop de l'àrea d'influència dels nuclis econòmics de València, Sagunt i Castelló, sent via de pas cap al nord peninsular. Açò, unit a algunes de les seues característiques geogràfiques, geològiques, així com els recursos presents en ella; la converteix en blanc fàcil per a futurs projectes d'interès mercantil que reportaran greus danys als que en ella habitem.

Des de fa algun temps, tant la gent que habita la comarca, com l'espai físic en si, no es poden reconèixer. Aquest procés no és casual, s'ha generalitzat en quasi totes les zones rurals de l'Estat, on els pobles s'han convertit en xicotets satèl•lits de les ciutats, en pobles-dormitori o llocs on esplaiar-se esporàdicament en períodes de vacances. En el mateix ordre de coses estaria l'ús de les nostres serres (tant la d'Espadà com la Calderona) com a parcs temàtics per al goig del turisme, en comptes d'afavorir un acostament i un ús major a la gent que ho habita i que els sent com a proper. En aquest sentit, el territori es presenta com alguna cosa purament paisatgístic, quan per a nosaltres suposa la interacció global de les nostres vides amb la seua naturalesa, la seua agricultura, el seu saber, la seua història, les seues gents… i en definitiva, la resta d'activitats quotidianes interrelacionades, per la qual cosa la manera de gestionar-ho, ara i en el futur, serà vital per a definir-ho.

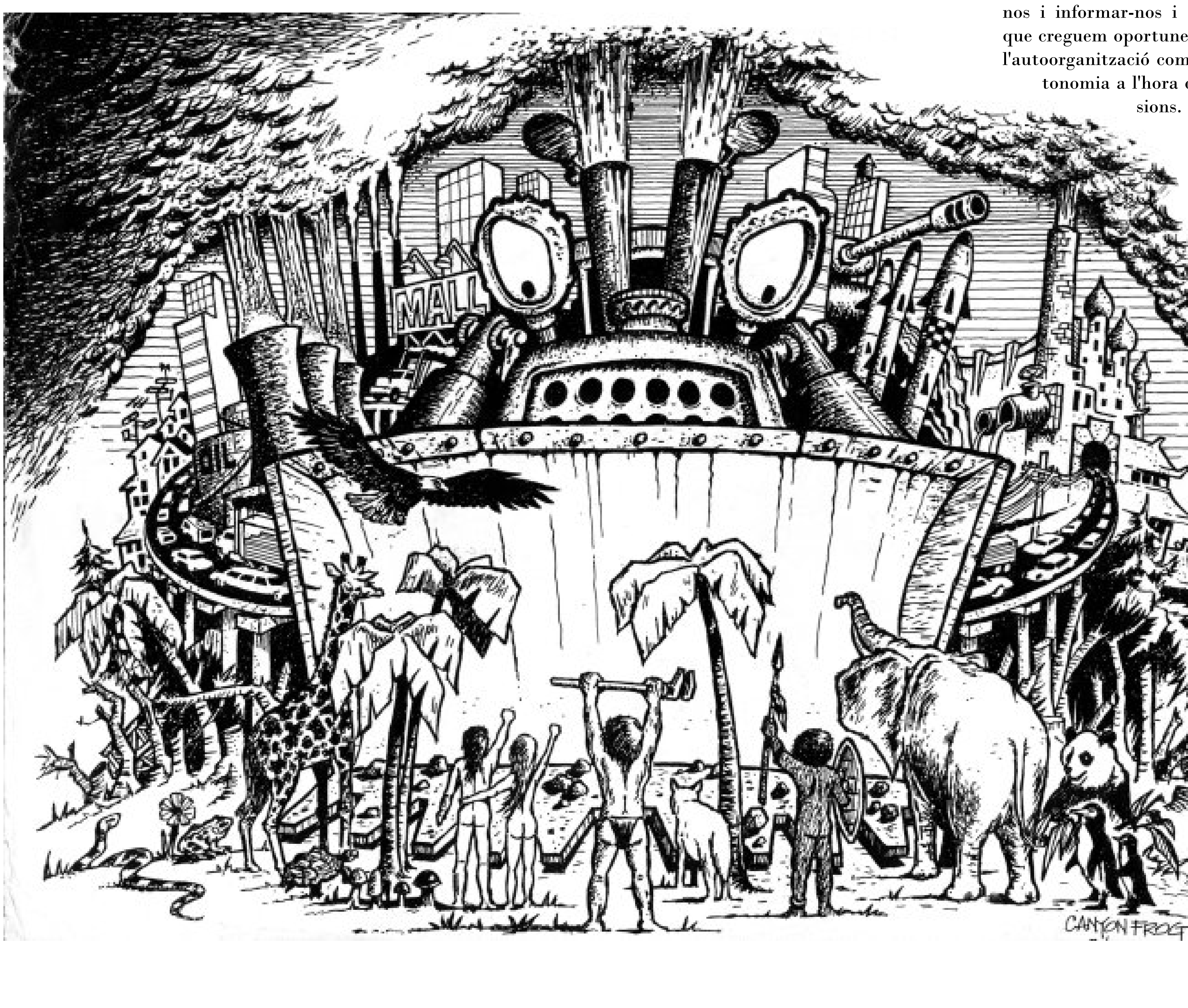
Les principals amenaces a curt termini per a l'Alt Palància són les grans infraestructures de transport, indústries contaminants, o els macro projectes d'energies renovables. Aquest serà el terreny en el que es jugarà el nostre futur. Així doncs, la pedra angular de la política de les infraestructures passa per la creació de l'eix Cantabric-Mediterrani, que possibilitarà el tram d'Alta Velocitat Sagunt-Terol. S'han fet públics quatre traçats, dels quals sembla es barregen sobretot dos com a possibles candidats. No obstant açò, tot i que la informació cartogràfica de la que disposem, no ens permet analitzar a petita escala els danys que produirà aquesta obra, ens atrevim a endevinar les nefastes conseqüències ecològiques, i perquè no soci-econòmiques, que causaria qualsevol de les propostes de traçat, siga per la serra d'Espadà, la Calderona, soterrat o en superfície.

L'AVE representa el tren dels diners, de la immediatesa, de la gent de negocis en la seua major part, en definitiva, del capital; solament a ells beneficia i el seu objectiu és clar: articular el territori perquè la mercaderia -turisme, serveis, diners-, interconexione les grans ciutats. Absolutament ningú veu necessària aquesta intervenció més que les institucions que, mitjançant la propaganda, ja s'han encarregat d'aplanar el terreny per a justificar la futura inversió. Tampoc convé oblidar el malbaratament energètic que suposa l'AVE, ja que un viatge d'aquestes característiques pot consumir la mateixa energia que la que necessita una ciutat de 25000 habitants, és a dir com tota la comarca. A més, la major part de l'energia consumida prové directament de les centrals nuclears associades a torres de Molt Alta Tensió (MAT).

Un altre dels projectes en ment per al futur d'aquesta comarca, és el Magatzem geològic de CO_2, aquest correspon a la falsa intenció mundial de mitigar el canvi climàtic una vegada ja creat, un projecte experimental d'increïbles costos i encara majors riscos, tant per a la flora, com per a les aigües, les persones i els animals; que consisteix a enterrar el CO_2 generat en centrals tèrmiques, en la majoria dels casos alienes, i transportar-ho per gasoductes a centenars de quilòmetres per a finalment enterrar-ho en formacions geològiques profundes i estrats de roca impermeables fins a la fi del món. L'enfocament global d'aquest projecte correspon per tant a la idea de fer-nos pensar que la culpa de l'escalfament global és nostra i que, conseqüentment, és necessari que seguim les ordenes dels dirigents per a salvar la terra, presentant-se aquests com els salvadors quan realment són els creadors del problema.

Però més enllà del que puguen suposar aquests projectes a nivell mediambiental, com uns altres que ja estan en marxa (aerogeneradors, BAUX, etc.) i els que semblen més immediats i ja han creat una oposició (mina de Begís, central Biomassa, cimentera d'Albentosa…), la qual cosa ens interessa desemmascarar és el que en la seua base tots ells impliquen, el comú denominador de deixar la gestió del lloc en el qual vivim en mans d'especialistes i persones alienes a aquestes terres, deconeixedores de la nostra vertadera realitat social. És important recordar que tot aquest tipus d'indústries, obres, macro infraestructures, no es poden dur a terme fora d'un context capitalista que ha de ser el punt de partida de les nostres crítiques.

La magnitud de la barbàrie que es projecta, i molt possiblement se'ns ve damunt, ens atorga legitimitat i responsabilitat moral suficient com per a dir prou. Parlem com a afectats encara quan l'obra es projecte en la nostra comarca o en una altra, tot i que pase per sobre de les nostres terres o per les del veí. Per tant, proposem formes d'oposició horitzontal, autoorganitzades i assembleàries, en les quals nosaltres, els afectats, els que no rebem gens a canvi i els que tenim milers de raons (ecològiques, econòmiques, socials…) per a oposar-nos; siguem únicament els que tinguem la veu. Creiem que potencialment a qualsevol dels habitants d'aquesta comarca li afecten els vigents o futurs projectes capitalistes, per tant som nosaltres mateixos els que, sense delegar en partits ni organitzacions institucionals, hem d'esforçar-nos per formar-nos i informar-nos i així poder prendre les mesures que creguem oportunes per a oposar-nos, escollint així l'autoorganització com a única forma d'assegurar l'autonomia a l'hora d'opinar, debatre o prendre decisions.

En l'actualitat estem recaptant informació sobre els projectes anteriorment citats, impregnant-nos de l'experiència de lluites passades, contactant amb altres col•lectius… i, per tant, creant la nostra pròpia opinió perquè es comence a donar un debat crític a nivell comarcal i un futur espai de lluita. No som la veu de ningú més que la nostra pròpia i amb açò no pretenem portar les directrius de la lluita, sinó tenir un discurs coherent encara que no exempt d'errors i realitzar la nostra aportació al conflicte en qüestió.

Grupo de trabajo por la defensa del territorio del Alto Palancia.
defensaltopalancia@gmail.com

NOVA REFORMA LABORAL PER VENDRE'NS MÉS BARATES

Un pas més en l'aprofundiment de l'explotació

El dia 10 de febrer el govern anunciava la nova reforma laboral que ve a seguir en la línia que va marcar l'executiu de Zapatero. El PP, per la seua banda, ha impulsat una nova agressió apuntalant l'explotació laboral amb el pretext de la creació de treball. Aquest xantatge que se'ns fa ve emmarcat en les polítiques que a nivell europeu s'estan duent a terme, la realitat és que mentre per una banda l'atur ens ofega, si volem un treball tenim que acceptar les més dures condicions, el treball assalariat ens distància de la farsa imatge de benestar social per tornar a mostrar-se com la més clara opressió que patim dia rere dia.

No es només el fet de que patronal i sindicats acordaren el 25 de gener la pèrdua progressiva de sou que impossibilita, encara més, dur una vida mitjanament digna, sinó que ara apareixen amb aquesta reforma mig pactada que ve a consolidar les aspiracions de la patronal. De Guindos ja va avisar quan les càmeres miraven que anava a ser una reforma "extremadament agressiva" i efectivament ho ha sigut. Aquesta reforma laboral redueix la indemnització per acomiadament dels contractes indefinits de 45 dies per any i 42 mensualitats com a màxim a 33 dies per any i 24 mensualitats, amplia les causes de l'acomiadament objectiu amb indemnització de 20 dies per any, fent que les empreses puguen acollir-se a aquesta modalitat al•legant que porten tres trimestres consecutius en situació negativa, o fins i tot només amb la seua previsió.

A més a més s'estableix que:

-Les empreses que tinguen menys de 50 treballadores tenen una nova modalitat de contracte indefinit que té un període de prova d'una any (treballant per la cara)

-Desreguralitza el contracte a temps parcial permetent que les treballadores a temps parcial puguen fer hores extres.

-Es dóna més poder als empresaris per modificar les condicions laborals, podran canviar la jornada laboral, es poden despenjar dels convenis col•lectius, es faciliten els acomiadaments col•lectius, etc.

-No es necessari per a realitzar EROs tindre l'autorització de l'administració.

-S'endureixen les condicions per a les persones aturades que tindran que realitzar treballs per a la comunitat si estan cobrant prestacions.

-S'estableix un nou contracte per a joves aturades (48% d'atur), en aquest hi ha una rebaixa de despeses laborals de 3.000 euros per a les PYMES amb menys de 50 treballadores en contractar a la primera treballadora menor de 30 anys que estiga a l'atur. Aquesta seguirà cobrant el 25% de l'atur i l'empresari pot deixar de pagar el 50% del que li correspon de la prestació a la qual tenia dret durant un màxim d'un any, encara que aquest període coincideix amb el període de prova que preveu el nou contracte, el qual s'estableix en 12 mesos (l'anterior era de 30 dies). Açò vol dir que abans de que hagen passat aquests 12 mesos tens totes les paperetes per anar al carrer sense indemnització i que al teu lloc n'hi posen un altre.

El paper dels sindicats ha estat purament testimonial, fent en tot moment de col•laboradors dels poders fàctics. Han renunciat a la idea d'una vaga general, tant en declaracions als mitjans de comunicació com desanimant al personal en els comitès d'empresa, duent el discurs de que seria contraproduent per a les treballadores (quan allò contraproduent està sent no donar una resposta clara i contundent a tantes agressions.)

Tot i així es pot valorar positivament les petites accions contra la reforma que han començat en Madrid amb la manifestació no comunicada que es va dur a terme el mateix dia que va ser aprovada. Des de la subversió de les seues normes ens fem més forts, des de l'actuar al marge de les regles imposades demostrem la nostra decisió de no donar un pas enrere. A més a més s'han registrat alguns sabotatges en Barcelona emmarcats en la mateixa lluita.

En aquests moments fugir no serveix de res. Les lamentables notícies que ens apleguen de dos persones que davant la situació actual s'han vist abocades al suïcidi, bé cremant-se a lo bonzo o bé disparant-se, no es la solució sinó que tan sols dirigeixen la ràbia contra hom mateixa quan aquesta es té que dirigir cap als culpables d'aquesta situació.

La lluita contra aquesta nova agressió té que ser contundent i anar a l'arrel del problema. No només tenim que rebutjar aquesta nova reforma sinó començar a prendre el control d'allò que ens pertany. El bloqueig de carreteres, l'ocupació d'edificis, els piquets als transports i a sectors tàctics de l'economia, l'expropiació col•lectiva en supermercats i dur el conflicte al carrer són ferramentes que necessiten posar-se en pràctica, i seguir endavant amb una lluita sense intermediaris i des de l'autoorganització i l'acció directa.

En aquests moments fugir no serveix de res !

NOVETATS

BIBLIOTECA

ANARQUISTA

AL MARGEN

(BAAM)

Si Vis Pacem - Repensar el antimilitarismo en l'època de la guerra permanent (Textos de les jornades antimilitaristes Barcelona, setembre de 2010) Bardo Ediciones

Sota la necessitat de cobrir un buit que vèiem, almenys en el nostre entorn geogràfic més proper, organitzem unes jornades antimilitaristes al setembre de 2010 amb la intenció d'actualitzar —o almenys aproximarnos a— la qüestió del militarisme i la seua antítesi en els temps que corren. En organitzar les jornades ens plantegem la pregunta de com respondre a la militarització?

Aquest llibre és una recopilació del material d'aquesta trobada. Alguns textos van ser escrits poc abans de les jornades, amb la intenció que servisquen per a reflexionar i preparar els temes a desenvolupar, uns altres són els recollits allí durant aquells dies, mecanografiats, i els restants són reflexions posteriors o intents de rescatar el que, per diferents motius, no es va poder registrar.

Esperem que servisquen per a aprofundir, analitzar i enriquir les perspectives, que siguen útils per a alguna cosa que no siga simplement reafirmar en el lector o la lectora la falsa idea de que la situació, per ser difícil és irreversible. Res podria estar més lluny de la realitat.

GARZÓN, LA JUSTÍCIA I LA TORTURA.

Reflexions entorn a la figura del jutge.

Garzón, jutge de l'Audiencia Nacional s'enfronta aquestos dies a tres casos relacionats amb la seua feina. Al escriure aquest text ha estat condemnat pel Tribunal Suprem a 11 anys d'inhabilitació, les manifestacions i actes de suport no s'han fet esperar. Peró qui és realment aquest jutge?

A 1990 es fa famós per la lluita contra el narcotràfic (cas Nècora). Sols dos anys després va dur a terme l'anomenada "Operació Garzón" contra independentistes catalans, més de 60 persones són detingudes per la seua presumpta vinculació a Terra Lliure. Van haver desenes de denúncies per tortures que mai van ser investigades, per tant al 2004 el Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg condemnaria l'Estat espanyol per no investigar aquests fets.

També va protagonitzar un breu pas per la política quan al 1993 es presenta com a segon a la llista del PSOE per Madrid (just darrere de Felipe González), però dimiteix a maig del 94 després de no obtindre un càrrec important. Als pocs mesos de sortir del Govern reobre el "cas Segundo Marey", relacionat amb el terrorisme d'Estat al País Basc i comença així un dels pitjors malsons del darrer Govern de Felipe González. En aquella època van ser constants els enfrontaments de Garzón amb Alfredo Pérez Rubalcaba, llavors ministre de Presidència, qui va acusar el jutge d'instigar una "venjança política" contra el seu partit. Llavors era la premsa de dretes la que va aplaudir el seu "valor i independència".

Garzón va guanyar reconeixement internacional a inicis de l'any 2000 al obrir una causa contra l'exdictador Augusto Pinochet a petició d'associacions de víctimes del seu règim. Encara que el cas va resultar un fracàs jurídic i Pinochet va morir sense haver estat jutjat. El març del 2003 ordena l'empresonament de dos anarquistes catalans sota aplicació de la legislació especial antiterrorista per l'acusació de cometre uns sabotatges, al considerar que, aquests fets per si sols, suposarien un delicte de formació d'organització armada. Aquesta tesi jurídica va ser molt criticada per les associacions de drets humans al estendre enormement l'abast del règim d'emergència. L'abril del mateix any tres joves de Torà (Segarra) serien detinguts en circumstàncies molt similars també en una investigació de Garzón. Un anàlisi mèdic forense va certificar que un dels detinguts havia pres drogues durant el període d'aïllament. A pesar de la demanda de la defensa d'investigar les presumptes tortures, el cas no va ser admès a tramit. La mateixa tesi va ser utilitzada pel mateix Garzón per aplicar-la als anarquistes catalans detinguts al març del 2003. Des d'aleshores comença una implacable persecució a presumptes militants gihadistes a l'Estat espanyol amb molta cobertura mediàtica.

El juliol del 2011 Garzón s'integra al Comitè Europeu de prevenció de la Tortura. Desenes d'associacions i advocats especialitzats en drets humans havien enviat una carta al Govern Zapatero per a que reconsiderés la seva candidatura. Van calcular en 300 les persones que havien denunciat maltractaments en els sumaris que havia instruït sense que mai ho investigués. Ja llavors havia començat les seves instruccions contra la trama Gürtel i pels crims contra la humanitat del franquisme i rebia el suport del moviment de memòria històrica i bona part de l'esquerra espanyola pels seus problemes amb l'extrema dreta, la caverna mediàtica i la justícia espanyola.

Pensem que és necessari saber tot el que ha fet, o ha deixat de fer, durant la seua carrera com a jutge. Nosaltres no creguem en la Justícia, almenys no en la de Garzón i els seus col•legues. Aquest defensor dels drets de la humanitat, mai va investigar el crim que suposen les tortures de la Guàrdia Civil i de la Policia. Tortures que van ser denunciades sistemàticament per organismes internacionals (Amnistia Internacional, Comissió Europea de Prevenció de la Tortura, etc.), ell que ara s'acull al dret internacional per a defensar la seua pròpia causa. Davant milers de casos documentats, l'Audiència Nacional (i Garzón va tenir davant de la seua cara a torturats) mai va obrir unes diligències per a esclarir els fets que els detinguts denunciaven. "Tot són invencions i contes", i així despatxava la tortura cada matí en el seu despatx.

El jutge Garzón ha sigut durant molts anys el jutge estrella en l'Audiència Nacional, i el que més detinguts ha interrogat, escoltant centenars d'escruixidores denúncies. Detinguts, insistim, per ordre seua i sota la seua única responsabilitat. Mai va obrir unes diligències per a esclarir-les. Escoltar o llegir aqueixos testimoniatges de tortura és el més semblat al que escoltem a les represaliades del 36. Garzón a més ha sigut promotor de l'empresonament els últims anys de centenars de persones per la seua exclusiva militància política, tancant mitjans de comunicació, etc. Que ara, en nom dels drets humans o dels afusellats del 36, alguns grups isquen en defensa del jutge Garzón, lloant la seua "decència ètica i democràtica" ens sembla demagògic. Un insult a totes les represaliades d'ahir i d'avui.

Nosaltres seguirem lluitant contra les seues lleis, contra allò que anomenen justicia(i no és més que un circ) i per tant, assumint que els jutges estan on estan per tal d'evitar que res canvie, per tal de mantindre l'ordre de les coses. Cadascú on li pertoca i nosaltres sabem que si lluites: et detenen, et torturaren, et tanquen i fins i tot tiren la clau. Per tant, acabarem dient que tenim motius de sobra per no lluitar per Garzón, ja que no tenim cap problema en que els jutges seguisquen devorant-se entre ells, els uns als altres, i ens deixen tranquil•les!

De la miseria en el medio estudiantil. Considerada bajo sus aspectos económico, político, psicológico, sexual e intelectual. Mustapha Khayati. Editorial Anagal

La transició de la universitat d'elit a la universitat de masses va generar un fort neguit en el món estudiantil que esclataria amb força en 1968. Ara, la transició de la universitat de masses a la universitat-empresa obri un nou cicle transnacional de conflictivitat estudiantil, obrint unes oportunitats polítiques inèdites.

Des de fa temps, la tasca principal de la universitat no consisteix ja a produir persones "cultes" i de bon criteri sinó més aviat a produir assalariats intel•lectualment qualificats per a la producció i circulació de mercaderies. Però la fragmentació del treball intel•lectual va acompanyada inevitablement de la superespecialització i de la "estupidesa experta". Mentre més es fragmenten les capacitats i el treball intel•lectual, més es fon l'educació universitària embogidora amb el treball intel•lectual alienat sumit en el Capital.

Per açò, encara que han transcorregut ja una mica més de quaranta anys des de la publicació d'aquest document excepcional del moviment estudiantil d'Estrasburg, i encara que les condicions objectives de la universitat i del moviment obrer han seguit empitjorant, De la misèria en el mitjà estudiantil segueix mostrant en molts aspectes una sorprenent vigència i les seues reflexions resulten de summa utilitat per als estudiants d'avui.

CONTRAINFORMACIÓ

- **Infopunt, contrainformació i activitats a València i rodalies**
  http://infopunt-vlc.blogspot.com/

- **Mislata Contrainfos**
  http://mislatacontrainfos.blogspot.com

- **Tokata, butlleta de difusió, debat i lluita social**
  http://boletintokata.wordpress.com

- **Ràdio Malva, projecte de comunicació assemblearia105.0 FM**
  http://radiomalva.org/

- **Ràdio Aktiva 107.6 FM (Alcoi)**
  http://radioaktiva.org

- **Ràdio Mistelera 101.4 FM (Dènia)**
  http://radiomistelera.blogspot.com

ESPAIS ANTIAUTORITARIS

- **Ateneu Llibertari del Cabanyal**
  C/Barraca nº57
  Obert tots els dijous a partir de les 19h + Sopador

- **Iniciativa Dhàlia**
  C/Camí Vell de Xirivella nº23 (Mislata)
  Obert dimecres, dijous i divendres a partir de les 19h

- **Ateneu Llibertari Al Margen (BAAM)**
  C/Palma nº3
  Obert dimarts a partir de les 18h i dimarts a les 20h
  http://ateneoalmargen.org

- **Proyecto Mayhem**
  C/Pavia nº21
  Obert dimecres a partir de les 18h

- **Ateneo Libertario Octubre del 36**
  C/Desamparados nº1 (Segorbe)
  Obert divendres a partir de les 19h

- **CSO El Nido**
  C/Carreres Puchalt nº7
  Obert dijous i divendres a partir de les 19h

"Els que defensen la llibertat però desaproven l'agitació, són persones que volen collites sense treballar la terra, que volen plutja sense rajos ni trons, que volen l'oceà sense el bramit de les seues aigües".

